

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů Cena 1,91 + 0,05 (HST) = 2,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089		Telefon: 416/530-4222 647/728-0654 Praha: 222-261-811 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com
	<i>Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku!</i> ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)	J Time Committed À dé lai convenu	

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 4.

(514.)

Vol. 23.



Thursday,
February 21,
2013

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com — zpravy.org — zpravy.ca — spravy.ca

Únor bílý, pole sílí

Bylo to v únoru 1963. Tehdy se tomu říkalo pololetní prázdniny a napadl sníh. Na tehdejší poměry dost sněhu. Navíc mrzlo, takže se i kopce Bohdalce daly sjíždět na našich prknech, která měla daleko k dnešním lyžím. Plácek před garážemi na dvorku se spíše podobal kluzišti a zídka ohraničující ulici od betonového parkoviště garáží sloužila jako přirozený mantinel. Bylo jen otázkou, jestli tenisák nahradí v tomto počasí puk.

Největším problémem byli Faranzénovi; byli to starší lidi a pan Faranzén pracoval v noci na dráze, takže přes den spal za zataženou roletou a neměl pochopení pro naše hokejové souboje. Bydleli v přízemí hned nad hrací plochou. Když se roleta začala zvedat, byl to pro nás signál k tomu, abychom udělali komerční přestávku a rychle vyklidili hřiště. Jakmile roleta šla dolů, byl to pro nás signál, aby puk nebo tenisák byl vhozen na středovém bodě a zápas, který trval několik hodin, mohl pokračovat. Za středový bod sloužil kulatý kanál a jelikož byl mráz, byl zde led nejkvalitnější. Sedm dnů volna uprostřed zimy bylo pro nás malým zázrakem. Celý první týden prázdnin jsme navíc ostatním dětem dávali najevo, že pro nás prázdniny nekončí, protože celá třída jela po prázdninách do Jizerských hor.

Autobus k tomu určený vyjel z Prahy, ale několikrát uvízl v závěji, takže jsme jej museli chvílemi tlačit či jinak uvolňovat ze sněhu. Jenže, když jsme dorazili do Jizerek, dověděli jsme se, že nejen my budeme mít volno, ale že i pro ostatní žáky ZDŠ i středoškoláky nastaly *uhelné prázdniny*. Najednou již jsme nebyli privilegovaní, ale byli jsme spíše diskriminovanou skupinou, protože jsme v době volna byli na lyžařském výcviku, zatímco žáci z jiných škol měli lyžařský výcvik až třeba v březnu. Smířili jsme se s tímto osudem. Na horách bylo taky dobře

Navíc mezi večerní zábavou byl i televizní zápas Sparta-ZKL Brno, což byl pro mne skutečný zážitek, jelikož jsme televizi doma neměli. Celá třída fandila Spartě, jenom já a Pepíček Dušátků jsme fandili Brnu. Já to celkem přežil bez pohromy, ale Pepíčka jeho spolubydlíci vyhodili dvakrát z okna v prvním patře horské chaty.

Jenže sněžilo a mrzlo dál, což nám na horách nevadilo. Jelikož vše bylo náležitě naplánováno, konaly se někdy lyžařské zájezdy, i když nebyl sníh. Tento rok bylo sněhu dost a tak se při lyžařském zájezdu nejen lyžovalo, ale i závodilo. A když se blížil návrat do Prahy, přepadl nás opět pocit deprese z blížícího se ranního vstávání do školy. Nebyla to již vzdálená minulost, ale blížící se kyselá budoucnost.

Jenže jako v pohádce o sudičce, která nemohla změnit osud Šípkové Růženky, ale pouze ho zmírnit, tak i v našem případě byl osud poněkud zmírněn a když jsme odjížděli z hor, dověděli jsme se, že *uhelné prázdniny* byly prodloužené o další týden, během kterého přišla obleva a tak návrat do školy nebyl tak bolestný. To bylo snad pouze jednou, kdy byly prázdniny v únoru tři týdny. Únor bílý neznamenal pouze posílnění družstevních usedlostí, ale i posílnění duševního zdraví mládeže. Ještě tvrdší zima nastala snad jen ze Silvestra 1978 na Nový rok 1979, kdy na tom komunisti byli tak špatně, že ani Svobodnou Evropu nemohli rušit.



Jenže ne každý únor byl radostný a bílý. V době, kdy neexistovaly ještě počítače a různé ipody, bylo pro mne nejnenáviděnějším předmětem na průmyslové škole technické kreslení. Byl to předmět, který neměli rádi žáci, stejně tak jako učitelé. Nikdo tento předmět ze středoškolských profesorů nechtěl učit. Nakonec se k tomu propůjčil nějaký Mirko Groser. Zlí jazykové tvrdili, že nedokončil první ročník ČVUT. Skutečností bylo, že se podepisoval Ing. C. Mirko Groser, ale mezi studenty se mu říkalo pro jeho černé vlasy i oči István. István sedával pravidelně ve vinárně u Piaristů nedaleko od školy v Panské ulici, či v jiném lokálu, což byla bohulibá činnost. Rozhodně tam nikomu neškodil. Méně chvályhodné bylo, když v špatné náladě před pololetními prázdninami přišel do školy a měl pocit, že bychom se mohli během prázdnin příliš flákat. Poslední lednovou hodinu se zachmuřil a pak se usmál. Věděli jsme, že je zle. István se nadechl a řekl: „Přes prázdniny uděláte následující obrázky: Na straně 121 vpravo dole, všechny

obrázky na straně 122, dále na straně 124, 125, 127, 128, 132, horní obrázek na straně 134, dolní na straně 135 udělat nejprve tužkou a pak na pauzák. Celkem dvanáct rysů, tužkou, zbytek tuší. A my jsme celé pololetní prázdniny bez ohledu na to, jestli je únor bílý či jestli pole tentokrát nesílí rýsovali do třech do rána, až nás oči bolely. To byl asi nejhorší únor v mém životě. Podle pamětníků ještě horší byl ten v roce 1948, ale to jsem nebyl ještě na světě. Říkalo se mu *Vítězný únor*. To bylo před pětadesáti léty a toto výročí si připomeneme v neděli 24. února 2013 v Hale kostela sv. Václava v Torontu. Po tomto mrazivém Únoru pole ani československé hospodářství nezesílilo, ale pořádně zamrzlo na dalších 41 let až do mrazivého listopadu 1989. Přestože i tehdy byla krutá zima, nějak to nevadilo a všechny hrůzy roztály. Alespoň na čas. Jenže ne každý únor je bílý...

Aleš Březina

65. výročí komunistického puče v Československu

si připomeneme před Nokturnami
v neděli 24. února 2013 od 15 hodin v Hale kostela svatého Václava,
496 Gladstone Ave., Toronto
Vzpomínku pořádá Torontská odbočka ČSSK
a připojené organizace.
Během odpoledne bude i malé pohoštění!



Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001
Paid in Toronto
CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY
published by ABE
P.O. Box 176, Station „E“,
Toronto, Ont. M6H 4E2
Telefon: 416/530-4222, 647/728-0654
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
www.satellite1-416.com
www.zpravy.org
www.zpravy.ca
Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11
Tel.: 222-261-8111
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)
Advertising rates: 22.00 per inch/col.
\$ 1.65 CDN per line/col.
Předplatné:
v Kanadě \$ 38,10 + \$ 1,90 (GST) = \$ 40,00,
pro ostatní svět CND/US \$ 60 .
v ČR 1000 Kč, na Slovensku 40 eur.
PDF elektronicky \$ 22 -
V ČR 200 Kč , na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A
SLOVENSKÉ
BOHOSLUŽBY
V TORONTĚ



Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9.
Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. . Duchovní správce: Rev. Libor Švorčík. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Římsko-katolický kostol sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša.: Ne.: 11:00, po a št.: 8:00, út., st. a pá.: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Ne.: 9:00 a so.: 17:00. Farár: J. Vaňo. Kaplan: E. Rybánský. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedel'a: 10:45.

Slovenský grécko-katolický kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Luteránsky kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth. Najbližší bohoslužby: 17. a 29. 3. v 13 hod.

Československý baptistický sbor KITCHENER-WATERLOO:German Gospel Church, 223 Union St.E. Informace o bohoslužbách: 289/242-0635

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, On. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev.Margaret Hassler, Pastor, e-mail mkhassler@yahoo.com

Kat. bohoslužby mimo Toronto
Burlington: Holy Sepulchre Cemetery-neděle 15:00 hodin. Streda 18:00. Duch. správce: Jiří Macenauer St. Adalbert R.C. Mission, 464 Plains Rd. W., Burlington L7T 1H2. Tel.: 289/337-2911

Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejblížší bohoslužby: 16. března 2013 v 11:00
Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hirchey): 170 Hinchey Avenue. Nejblížší bohoslužby: 16. března 2013 v 17:00..
Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejblížší bohoslužby: 17. března 2013 v 11:00.
Vineland: St. Helen's Church R.C. Pharish, 4156 Maple Grove Rd.

Nová sokolská sezóna:
Cvičení pro děti je každou sobotu
od 16:30 do 18 hodin
v Magnetic Dr., Unit 21, , North York;

Cvičení pro dospělé je každou středu
od 20 do 21:30 hodin.
v G.Harvey C.I., 1700 Keele St.,
Informace: Hana Jurasek: 905/838-5269

Slovak House - Slovak Infocentre
8 Clarence Square, Toronto
Otvoreno: Streda 15:00-17:00
Tel.: 416/689-9889
E-mail: info@slovakhouse.org
www.solvakhouse.org

Česká televize Nová vize
vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin
opakování v úterý v 7:30 hodin
na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)
E-mail: slepckikovam@sympatico.ca.

Slovenská televize Slovenský svet
vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:30 hodin
opakování v úterý v 8:00 hodin
na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)
E-mail: katarina@creativepostinc.com

Infomační a imigrační středisko ČSSK
Porady a ověřování dokladů po předchozím zavolání
Poštovní adresa je:
P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, On. M8X 2Y8
Tel.: 416/925-2241, fax: 416/925-1940
E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca
Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca
Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK
Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.
450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1
Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu
Středa: 16:00-21:00.
Tel.: 416-439-0792

Satellite 1-416
jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin.
Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění.
Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet, ale předat mu informace, z kterých si může udělat svůj vlastní názor.
Přebírání původních článků a informací je možné, pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskusí sleduje.
Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada through Canada Periodical Fund
of the Department of the Canadian Heritage.



Kalendář
www.kalendar.zpravy.ca

23. 2. (so) 18:00
Polovnické hody
Reštaurácia Golden Fesant
733 Lakeshore Rd., Mississauga

24. 2. (ne) 15:00
Vzpomínka na osudný Únor
Hala kostela sv. Václava
496 Gladstone Ave.

24. 2. (ne) 17:00
Anna Betka - piano
Nokturna v městě
Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave.

24. 3. (ne) 11:00
Velikonoční prodej
na Masaryktownu

7. 4. (ne) 17:00
Tereza Přívratská - housle
Nokturna v městě
Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave.

19. 4. (pá) 20:00
20. 4. (so) 16:00 a 20:00
21.4. (ne) 16:00
Noel Coward: Rozmarňý duch
Nové divadlo
Burnhamthorpe Library Theatre
1350 Burnhamthorpe R. E.
nebo 3650 Dixie Rd. Mississauga

20. 4. (so) 19:00
Jarní veselice
Krajanské společenství kostela sv.
Václava
496 Gladstone Ave.

21. 4. (ne) 17:00
Radim Zenkl - mandolína, banjo a
flétna
Nokturna v městě
Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave.

28. 4. (ne)
Hudobno-poetické skvosty
Edith Piaf

4. 5. (so)
Golden Age Gala
Nová vize

1.6. (so) 18:00
Juniales
Dušan Grun
Marka Rajna
Jan Vaculík
Zolo Lebo
Avelanche
Banquet Hall of Cyril and Methodius
Church
5255 Thornwood Dr., Mississauga

Jak vyjdeme v roce 2013

5. - 7. 3. 2013
6. - 21. 3. 2013
7. - 4. 4. 2013
8. - 18. 4. 2013
9. - 16. 5. 2013
10. - 13. 6. 2013
11/12. - 18. 7. 2013
13. - 15. 8. 2013
14. - 5. 9. 2013
15. - 26. 9. 2013
16. - 17. 10. 2013
17. - 7. 11. 2013
18. - 28. 11. 2013
19/20. - 19. 12. 2013

Vysvětlení extrémních výkyvů počasí

Kanada, stejně jako některé další regiony na severní polokouli, zažívá v posledních týdnech extrémní výkyvy počasí. Podle kanadských meteorologů, kteří vycházejí ze statistik posledních několika let, by se díky globálnímu oteplování mohly podobné výkyvy stát do budoucna pravidlem. Kanaďané, zvláště pak ti žijící na východním pobřeží, by se tak měli připravit na silnější bouře, prudší deště a výrazné teplotní změny. O nepříznivých rozmarech počasí by mohli mluvit také obyvatelé východního pobřeží USA, které bylo loni na podzim zasaženo hurikánem Sandy, který způsobil nebývalé škody a vyžádal si také několik desítek obětí na životech. Meteorolog Bob Robichaud upozorňuje, že v případě pokračujícího trendu rychlého oteplování planety může časem docházet k mnohem větším katastrofám, a to hlavně v severoatlantickém prostoru, kde by vinou ochlazení Golfského proudu mohlo dojít k nejvýraznějším změnám.

www.cbc.ca

V Kanadě vznikla socha ze 6000 žárovek

V rámci festivalu Bílá noc vznikla v Calgary unikátní socha mraku, kterou vytvořil umělec Caitlind Brown. Mrak na vysokém černém podstavci, který nese přiléhavý název Cloud, je vytvořen z asi 6000 žárovek, které mohou návštěvníci festivalu po částech rozsvěcet a zhasínat, a vytvářet tak iluzi úderů blesku. Cloud je obří mrak vysoký přes čtyři metry a široký pět a půl metru. Jeho základem je kovová konstrukce osazená další drátěnou

konstrukcí. Do této konstrukce z malých oček bylo zasazeno přes 5 000 nefunkčních žárovek, nejčastěji s mléčným sklem. V den konání festivalu přilákal tento exponát stovky lidí, kteří pak následně mrak rozsvěceli a zhasínali. Za zmínku stojí také to, že autor, který svou uměleckou tvorbou zasáhl mimo

jiné i do světa filmu či médií, chtěl svým počinem propagovat ekologický přístup k životu a upozornit na problematiku šetření energie a nadužívání přírodních zdrojů obecně.

www.nuitblanchecalgary.ca
Kanadská mozaika
Vydává Kanadské velvyslanectví v Praze

Sunday
February 24th
5 p.m.

Nocturnes
in the City

St. Wenceslas Church
496 Gladstone Ave., Toronto
(BLOOR ST. W. & DUFFERIN ST.)

Anna Betka
RECITAL

pianist

KRAJANSKÉ SPOLEČENSTVÍ KOSTELA SV. VÁCLAVA V TORONTU VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

JARNÍ VESELICI

v hale kostela sv. Václava
496 Gladstone Avenue

V SOBOTU
DUBNA
20
APRÍLA
2013
v 19.00 hod.

Večeře: 19.30 hod.

K tanci a poslechu hraje
Soundscape Music
Miro Letka

Tombola

Vstupné 5 30.00
Doporučená vstupní cena je s večeří

Vstupenky se prodávají po každé bohoslužbě v neděli v kostele
nebo na telefonním čísle 416-538-2468 - paní Dana

Mše svatá s nedělní platností bude sloužena v 18.00 hod.

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví
Czech Embassy
251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví
Slovak Embassy
50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český generální konzulát
Czech General Consulate
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz
Úřední hod.: pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate
of the Czech Republic
Calgary, AB
Honorary Consul: Jaroslav Jelínek
611-71st. Avenue SE.,
Calgary, AB T2H 0S7
Tel.: (403) 269-4924,
fax: (403) 261-3077.
E-mail: jelinek@terramanagement.com.

Honorary consulates
of the Slovak Republic
Calgary, AB:
208 Scenic Glen Place N.W.,
Calgary, AB T3L 1K3.
Tel. and Fax: (403) 239-3543,
Mobil: (403) 540-1668, (403) 399-9982
luzanzotto@shaw.ca
Mr. Ludovit Zanzotto, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC
22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:
649 Brooker Ridge
Newmarket, ON L3X 1V7
tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166
slovakconsulateto@gmail.com
Michael Martinecek, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:
247 Abbott St., 3rd Floor
Vancouver, BC V5Z 1E4
Tel. & Fax: (604) 682-0991
e-mail: stan.lisiak@gmail.com
Hours: Tuesday 14:00-16:00,
Thursday 10:00 - 12:00
Mr. Stanislav Lišiak, Honorary Consul
Jurisdiction: British Columbia

Naše internetové stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků v našich novinách.
Aktuální vždy v den vyjítí novin.

www.satellite1-416.com
www.zpravy.ca
www.satellite416.com
www.spravy.ca

Toto číslo v PDF

www.4.satellite1-416.com
www.4.zpravy.ca
www.4.spravy.ca

Kalendář

Co se připravuje
v krajanské komunitě v Kanadě
www.kalendar.satellite1-416.com

www.kalendar.zpravy.ca

Nové divadlo

O jednotlivých představeních Nového
divadla v Torontu

www.divadlo.zpravy.ca

Toto číslo bylo dáno
do tiskárny

15. 2. 2013 ve 3:00

Příští číslo vyjde:

7. 3. 2013

Uzávěrka: 28. 2. 2013

Translations

EVA MESTICOVÁ

Certifikovaná
překladatelka

emestic@hotmail.com

416/922-8786

Dr. Petr Munk Chiropraktik

1552 Bloor St. W.

Toronto, Ont.

www.drpetermunk.com

Ordinační

hodiny:

Pondělí-pátek:

10-13 a

15-19.



Tel.: 416/533-0005

ČESKO-SEVEROAMERICKÁ OBCHODNÍ A KULTURNÍ KOMORA INC.

CZECH – NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE AND
CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080



Sklep švédské mise ukrýval půl století izraelská ocenění pro české zachránce Židů

Celých 46 let pod nánošem prachu ležela ve sklepě švédské ambasády v Praze nepovšimnutá bedna.

Teprve teď se ukázalo, že obsahovala mj. dokumenty o Češích, kteří za druhé světové války pomáhali zachraňovat Židy a měli za to být Izraelem oceněni.

Listiny totiž patřily izraelským diplomatům, kteří museli Československo v roce 1967 narychlo opustit, když po šestidenní válce došlo k přerušení diplomatických styků mezi tehdejší ČSSR a židovským státem.

Tuto informaci izraelského tisku Právu potvrdil včera jak velvyslanec Izraele v Praze Jaakov Levy, tak Helena Stiessová ze švédské ambasády.

„Sovětský svaz ČSSR v červnu 1967 nařídil přerušení diplomatických styků s Izraelem..., diplomaté museli narychlo odjet a v tomto shonu nestihli splnit všechny úkoly. Zastupování izraelských zájmů tehdy přejalo Švédsko,“ vysvětlil Právu izraelský ambasador.

„Švédská ambasáda v Praze nyní narazila na staré dokumenty, které podle jejího zjištění patří izraelskému velvyslanectví, a předala nám je,“ sdělil. „Byl mezi nimi seznam věcí patřících ambasádě nebo třeba žádost izraelského diplomata pojišťovně o proplacení zeleného převlečníku ukradeného na recepci. Úředník byl odškodněn částkou 304 Kčs,“ uvedl Levy.

Mnohem významnější byl ale dopis z Jeruzaléma, který obsahoval informace o třech čs. občanech, kteří měli být vyznamenáni titulem Spravedlivý mezi národy. Ten od roku 1963 uděluje komise při památníku šoa Jad Vašem lidem nežidovského původu, kteří zachraňovali Židy před holocaustem. Kvůli uzavření mise v Praze ale k ceremoniálu nedošlo.

Izraelská ambasáda nyní v Jeruzalémě zjistila, že z těchto tří lidí, z nichž už nikdo nežije, byli dva vyznamenáni později a jinde.

Poslední neoceněný by se měl dočkat titulu alespoň posmrtně. „Velvyslanectví se snaží vypátrat jeho potomky, aby ceremoniál mohlo uspořádat,“ dodal Levy.

V Česku podle webu památníku Jad Vašem dosud tento titul obdrželo 108 oceněných.

Církve: dobrodruzi se na nás začali lepit jak vosy na med

Církve a náboženské společnosti se po schválení restitucí staly zajímavým soustem nejen pro banky, advokáty, ale hlavně pro různé dobrodruhy.

Ti začali církve bombardovat nabídkami, že se jim postarají o majetek i finance.

Podle zástupců církví ale nemají příliš šancí.

„Je pochopitelné, že když máte med, tak se vám na něj leckdo slétne,“ řekl včera Právu šéf Ekumenické rady církví a synodní senior českobratrské církve evangelické Joel Ruml.

Dodal, že si církve nechají předložit nabídku, ale většinou na ni nekývnu.

„Ve společnosti stále žije povědomí, že církve, to je pár babiček, které se dají obalamutit čímkoli. Ale jsou tam i mladí lidé a odborníci,“ řekl Ruml.

„Když nám někdo něco takového předloží, tak naši odborníci velmi často zjistí, že to jsou často dobrodruzi,“ dodal šéf ekumenické rady. Jeho církev by měla za 30 let získat okolo 2,2 miliardy korun.

Církvím ze zákona připadne 75miliardový majetek a 59miliardová finanční kompenzace, která i s inflací může za třicet let splácení dosáhnout až 96 miliard.

Katolíci počítají s tím, že peníze uloží do investičních fondů nebo budou opravovat nemovitosti, které dostanou či je už nyní spravují.

Podle generálního sekretáře České biskupské konference Tomáše Holuba jsou v poslední době v kurzu u různých finančních odborníků a spekulantů. „Kde je naděje na peníze, tam jsou podobní lidé vždycky přítomni. Ale my se radíme s lidmi, kteří s námi spolupracovali kontinuálně, kdy tato naděje nebyla tak velká nebo nebyla žádná,“ řekl Právu. Katolická církev získá naprostou většinu nemovitostí, které bude stát vracet, a také 80 procent finanční kompenzace, tedy za 30 let 47,2 miliardy korun plus inflace.

Také kolem apoštolské církve, která by v průběhu třiceti let měla získat přes miliardu korun, se rojí zástupci finančních institucí. „Ten zájem z různých institucí je velice intenzivní. Ale žádnou nabídku jsme od nich nepřijali,“ řekl Právu biskup apoštolské církve Martin Moldán.

Některé církve, např. adventisté, počítají s tím, že veškeré peníze dají do sociálních projektů, protože provoz církve ufinancují z příspěvků věřících. „Nemusíme - jako je to u některých církví - ukládat peníze do různých peněžních fondů a bank na to, abychom si zabezpečili do budoucnosti prostředky na vyplácení mezd duchovních,“ řekl Právu předseda církve adventistů Mikuláš Pavlík.

V některých církvích ale finanční kompenzace a také odpor veřejnosti vůči restitucím vzbudily silné tlaky. Ty například u baptistů vedly k tomu, že sjezd delegátů bratrské jednoty baptistů v lednu rozhodl peníze z finančního vyrovnání (227 miliónů za 30 let) od státu nepřijmout.

„Hlavním důvodem našeho odmítnutí je to, že baptisté upřednostňují samofinancování církve z vlastních zdrojů, bez vytváření materiální základny z peněz státu,“ sdělil Právu předseda výkonného výboru baptistů Milan Kern. Dodal, že dokáží církev financovat z příspěvků věřících. „Naše rozhodnutí nevyplývá ze skvělé finanční situace, ani za námi nestojí bohatí donátoři,“ dodal.

Také v apoštolské církvi je část členů pro to peníze odmítnout, ale podle Moldána nakonec státní dotaci přijmou. „Nálada je taková, že smlouvu se státem podepíšeme,“ řekl Právu.

Podle náměstka ministryně kultury Františka Mikeše budou zákon a smlouvy s ostatními církvemi platné, i když baptisté

nepodepíší. „Pojedeme dál, prostě jen s šestnácti subjekty místo se sedmnácti a peníze se vrátí do státního rozpočtu,“ řekl Právu Mikeš. Zákon počítá s kompenzací pro 17 registrovaných církví a náboženských společností.

Podle informací Práva podaly církve zatím 17 žádostí o vrácení majetku (očekávají se desítky tisíc), což je asi 220 pozemků o výměře zhruba 300 hektarů.

Oldřich Danda-právo 14. 2. 2013

Žena žaluje spisovatele, poznala se v jeho knížce

Paradoxní případ řeší Městský soud v Praze. Bývalá personalistka velké stavební firmy Zuzana Jiráňková žaluje o omluvu a odškodnění autora románu *Potížista* Oto Linhart. Poznala se v jedné z komických postav.

Kniha, která vyšla v říjnu 2010, paroduje prostředí současného managementu v oboru reklamy. Děj se odehrává ve fiktivní nadnárodní firmě Pasta, s. r. o., a antihrdinka, šéfka personalistiky, zde symbolizuje odlidštěný model řízení podniku.

Žalobkyně, která má v knize s postavou společné křestní jméno Zuzana, tvrdí, že kvůli zveřejnění díla přišla o lukrativní místo v jiné soukromé firmě s platem 160 tisíc korun měsíčně.

Soudního líčení se v pondělí nezúčastnila žalobkyně ani žalovaný.

Zatímco Jiráňková se omluvila kvůli hospitalizaci, Linhart prý uvěznila během pobytu na horách aktuální sněhová nadílka.

„Považuji za naprosto absurdní, aby autora žalovala jeho postava. Knižka má jasný podtitul groteska a každý, kdo aspoň trochu ví, co je to žánr, nemůže hledat sám sebe v nějaké fikci. Jestli se v tom ta paní našla, ukazuje to spíš na ni než na mě,“ reagoval pro Právo telefonicky na žalobu autor knihy Linhart. Podle právní zástupkyně žalobkyně Daniely Hákové však autor poškodil pověst její klientky zásadním způsobem. „Základem je knížka, ale ta ji samotná tak nepoškodila jako webové stránky a i prezentace pana autora, kde postavu ztotožnil s paní Jiráňkovou,“ řekla Právu advokátka.

Jenže podle soudkyně Dagmar Stamidisové nedokázala žalobkyně doposud soudu doložit, v čem konkrétně ji výroky uvedené v knize poškodily. „Vůbec nevím, o čem jednáme,“ prohlásila včera soudkyně. Žalobkyně prý v textu podání vůbec nespecifikuje, které výroky z knížky *Potížista* jsou nepravdivé a v čem představují zásah do jejího soukromí.

Ani z textu omluvy, jejíž zveřejnění Jiráňková požaduje formou inzerátu ve dvou celostátních denících, není patrné, kdo komu a za co se vlastně omlouvá.

Stamidisová proto stanovila desetidenní lhůtu pro doplnění žaloby, aby mohla být vůbec projednána. Soudní jednání pak odročila na začátek dubna.

Podle vydavatele knihy Jiřího Tomáše je proces zcela nesmyslný. „Smyslem literatury je něco jiného než zesměšňovat paní Jiráňkovou,“ uvedl Tomáš s tím, že hyperbolické vyjádření skutečnosti je jedním z typických znaků žánru grotesky.

Linhart sice připouští, že s Jiráňkovou zhruba rok spolupracoval ve stejné firmě, odmítá však, že by kohokoli v knize přímo ztotožňoval s žijící osobou.

„Nikoho jsem o žádnou práci nepřipravil, a pokud se někdo cítí být spojen s mojí postavou, je to bohužel jeho problém,“ podotkl autor knihy Linhart.

„Ve chvíli, kdy vycházejí komiksy typu *Zeleného Raula* nebo knihy jako *Mráz přichází z Hradu* (knihy Michala Viewegha, pozn. red.), kde jsou plnými jmény nazýváni všichni aktéři a jsou tam popisovány neuvěřitelné věci, aby mě žalovala nějaká dáma, která se našla v postavě potrhle ředitelky lidských zdrojů ve vymyšlené soukromé firmě, mi připadá absurdní,“ dodal.

Josef Koukal - Právo 14. 2. 2013

Hledání spolužáka

Vážený krajané.

obracím se na Vás protože hledám kontakt na bývalého spolužáka Jirku Novotného, který s námi chodil do školy v Ostrovní ulici v Praze, ukončení 1965. Měl tehdy přezdívku „Motouz“. Přivítám a budu vděčný za jakoukoliv i negativní zprávu.

Předem děkuji, icjerk.ja@seznam.cz

Jan Krejčí (správce internetových stránek „Spolužáci“).

Aleš na mne pustil blesky, proroctví jsou třesky plesky

Párkrát jsem se strefil do černého a tím vznikla reputace a teď v únoru se mne pár lidiček optalo, kdo vyhraje Oscara. Reputace je prokletá přítěž; jednak proto, že většina lidí nezná nikoho, kdo se kdy strefil a připadá jim strhující, že se někdo strefil. A pro potrefeného, pardon, člověka s reputací, že se strefil, vzniká pokušení, že se zase strefí, i když o nic nejde - leda o tu prožlукlou pýchu seniora. Všimli jste si, že málokterý senior odolá pokušení odpovědět na otázku, přestože otázek je sakramentsky málo? Tak abych to vyjasnil, můj film roku 2012 se nedostal ani do nominace na Oscara.

Ten film, který mne okouznil se jmenuje *Hemigway a Gellhorn*, je to důmyslná biografie poměru mezi literárním mistrem a novinářkou: Nicole Kidman báječně zpodobnila válečnou zpravodajkyni na pozadí španělské občanské války, ve které Clive Owen zahrál Hemingwaye s apetitem požírače adrenalinových situací a nenasytného milovníka života. Co víc - film je skvost.

Nominované filmy jsem zhlédl, aby mi drahokam neproklouzl mezi prsty, tři jsem nedokoukal. Velebený Spielbergův *Lincoln* je nezábavný, i když Lincoln byl podle biografie vrcholně zábavným vypravěčem historek. Zbývá nominovaný film *Argo*, kam prý půjdou body vítězi: je to akční film, jak jinak, když se jedná o přepadení americké ambasády zběsilými rudými, pardon, zelenými gardami v Teheránu roku 1979, ale akční film, když každý zná konec není snadné natočit a udržet diváka v napětí. Velectěná *Akademie* udělující zlatého panáčka *Oscara* je už druhý rok mimo mísu a ptám se kdekoho, komu se zamlouval černobílý a navíc němý film *Artist*? Já vlastně neznám nikoho, kdo *Artistu* zhlédl.

Můj kamarád Mervyn mne varuje, že se odkláním od hlavního myšlenkového proudu, když jsem se válel smíchem na Nobelovou cenu míru udělenou Evropské Unii; ryčel jsem smíchem, když slavná nobelovská komise neuznává, že mír v Evropě je díky americké válečné síle a NATO.

Včera psaly Lidovky zprávy: „BERLÍN - Mezinárodní filmový festival *Berlinale*, jehož 63. ročník se v německé metropoli koná od čtvrtka, čelí v posledních letech kritice kvůli malému počtu hvězd a chybějícím velkým filmovým trhákům. Letos tato kritika ještě zesílila.“ A ptám se, jestli je v potížích filmová tvorba, což si nemyslím, anebo ty odborné posudky, což si myslím.

Tvrdím, že skvostných filmů je spousta. Asi tak jeden ze stovky vyrobených se vskutku podaří rok co rok, což není chabý výsledek. Znova jsme zhlédli

skvostnou pohádku Woodyho Allena *Půlnoc v Paříži* z minulého roku a komukoliv doporučuji jako filmovou lahůdku: pojednává na aktuální patologii modernosti, že mnozí chtějí žít jinde a dokonce v jiné historické době, aby tak unikli vele-nudnému blahobytu.

A o dva roky dřív Woody stvořil výtečnou karikaturu moderní společnosti pod názvem *Užívej si dokud můžeš*, což je komická groteska shrnující Woodyho motto: ‘Mezi lidmi je v lásce dovoleno cokoliv, co neublíží někomu druhému.’ Pochopitelně odolám pokušení, že toto Woodyho motto se dá lehce rozšířit do politické sféry v globálním rozsahu; tento názor se týká pouze filmové tvorby, která má aspoň dva prvky z trojice diváckých pohnutek jít do kina a vidět film: film musí diváka pobavit, musí diváka kapku poučit a musí pozitivně vyvrcholit tím, že život má smysl a půvab a divák odchází z kina s pocitem, že se těší na příští smysluplný den.

Dejte mi pokoj s apokalyptickými alarmy; vždyť žijeme v historicky nejlepší době, co se týče materiálního zabezpečení. Ale jestli ten obecný blahobyt zvládneme, to nám může dobrý film pomoci zvládnout. A je spousta filmařů, kteří s tímto cílem nefilmují, ale mají to na srdci.

Rost’a Firla - Sudbury

Pre velky zaujem opakujeme

ZNOVA?

POLOVNICKE HODY

Restauracio The Golden Pheasant 733 Lakeshore Rd. Mississauga - krizovatka ulic Cawtra a Lakeshore Rd East.

V SOBOTU 23. FEBRUARA 2013
o 12.00 HOD.

Menu:
pasteta z diviaka, bazantia polievka, peceny diviak s ryzou, jablkovy zavin - cena \$23.99
pasteta z diviaka, bazantia polievka, jeleni gulas s knedlou, jablkovy zavin - cena \$21.99

Nakolko kapacita restauracie je obmedzena prosime pripadnych zaujemcov aby urychlene nahlasili pocet miest a oznacit klare jedla si objednaju na telefonnych cislach

Patrik Severa - 905 781 9374
Jan Kosiba - 905 812 5503

Poděkování legionáři Františku Tesařovi za jeho vánoční cukroví

Milý Františku,

jak se budeš pamatovat, někdy před dvěma roky jsme se dohodli, že až budeme oslavovat Tvé sté narozeniny (už koncem příštího roku), se pro dobrou míru zmíníme, že mně ve stejnou dobu bude devadesát (prakticky výrostek). A prohlásili jsme (veřejně), že to oslavíme, i když se toho nedočkáme. Pokud mohu soudit podle Tvé činnosti, Ty se toho dočkáš, a dočkáš se i svých stodesátých narozenin. Jak to bude se mnou, nevím: nejsem z tak dobrého materiálu jako Ty. Dnes Ti píši, abych Ti připomněl naše plány pro budoucnost, ale hlavně, abych Ti poděkoval za talíř skvostného vánočního cukroví, kterým jsi mne obdařil při mé loňské předvánoční návštěvě. Musím Ti napsat, že už to se mnou jde z kopce. Ne že bych se cítil nějak zvlášť špatně. Soudím tak spíš podle toho, jak jsou na mne přátelé hodní, zvlášť kolem vánoc: začalo to - jako jiná léta, vánočním přáním Frances Gígalové, jejíž manžel (bohužel už není mezi námi) a po něm jeho dcera, se starali o můj vachrlatý chrup. Obávám se, ale nejsem si tím jist, že jsem jí dosud nepoděkoval (jestliže ne, tak ji prosím, aby přijala mé poděkování touto cestou); dostal jsem vánoční cukroví (i vánočku) od Dáši Rydlové, stejně skvělé kuchařky jako pianistky... Tak vidíš, jak jsem se zatoulal... Já chtěl psát o Tvém cukroví. Všechno vánoční cukroví, které bylo loni svěřeno do mé péče, bylo vynikající, ale to Tvoje si zaslouží beethovenovskou *Ódu na vánoční cukroví*. Šetřil jsem si ho, užídal opatrně -jeden kousek každé tři dny. Nejopatrněji jsem pojídal Tvé rumové koule (vlastně kouličky). Ty jsem si šetřil až nakonec. Patří totiž do kategorie nebeské many. Když jsem jednu z nich zmlsal někdy kolem 25. ledna, zbyly mi ještě dvě, které jsem si nechával na únor. 10. února jsem si jednu vzal. Umístnil ji na jazyk. Pak ji mírně stiskl zuby. Ona byla nepoddajná. Stiskl jsem silněji. Málem jsem si zlomil zub, ale rumová kulička se nedala. Tak jsem ji začal pokorně lízat. Ale ona byla prakticky i nelízatelná (asi měla vztek, že jsem ji nechal tak dlouho čekat). Tak se Ti omlouvám, že jsem promarnil dva plody Tvého majstrovského kuchařského umění - já byl potrestán tím, že jsem se připravil - v nejlepším úmyslu - o dvě chuťové orgie. Už to - pokud se toho dočkám a Ty mi za rok svěříš do opatrování a uctivého požírání talíř svého cukrářského vánočního kumštu, neudělám - poslední rumovou kuličku (nic nemám proti tomu, abys je dělal větší) sním kolem 20. ledna 2014, rok, kdy se dožíváš stých narozenin...

Tvůj

Pepíček

NAJLEPSIA ZABAVA ROKU

JUNIALES

NA PODPORU SUDBRYSKÝCH A ČESKÝCH HŮDI V OPAŘIU

Sobota 1. Juna 2013

Cochalls 6.00 p.m. Vcetrn 7.00 p.m.

Marka Rajna Jan Vaculik Zolo Lebo & Avelanche

Dusan Grun

Benquet Hall of Cyril and Methodus Church, 5255 Thornwood Drive, Mississauga

JK PRODUCTIONS NOCTURNES IN THE CITY Kanalesky Slavik NOVY DOMOV satellite 1-416 Akuna

DINNER & DANCE Tickets \$65.00 Table for 10 people \$600.00

For reservation please call: Jan Kosiba 905 812 5503 / e-mail: jmo23@hotmail.com

Lepší léta pad'ourská

Co se rozumí pad'ourstvím, termínem užívaným za mých mladých časů a dosud nepochybně platným? Tedy cosi jako výlet do přírody se vším pohodlím, žádné spaní pod širým nebem, případně v jednoduchém stanu, příprava jídla výhradně na ohni, nepohodlí, pokud nastane, sotva vnímané.

To tedy je, v našem případě, už stále dávnější minulost. Teď už občasné naše výlety za teplým oceánem a hojností slunce, probíhají na způsob dnes velmi populárních *all-inclusive* pobytů v pěkných resortech. Zaplatíte za letenku, dopravu na místo, pobyt tam a pak už se nemusíte starat o nic, snad jen abyste moc nepřibrali na váze nebo si nepoškodili mozek či játra konzumací v ceně zahrnutého alkoholu.

Takové výlety na jih jsme ovšem podnikali také jinak, kdy kromě dopravy a ubytování, jsme se o vše ostatní starali sami. Ze zcela praktických a nepochybně finančně výhodných podmínek tento způsob *vše obsaženo*, se velmi rychle rozšířil a nepěstuje se snad jenom na Havaji.

Vyrazili jsme tedy, žel jenom na týden, abychom příliš neobtěžovali přítelkyni, která se stará o naší letitou kočku, kterou před časem poněkud poznamenal souboj s mývalem. Cíl: Blau Natura Park, Punta Cana, Dominikánská republika. Časový rozdíl čtyři hodiny, let dlouhý sedm hodin, zpáteční pak proti větru osm. Odjezd z domu ve 2:45 ráno, cesta na letiště vzbudila lítost, že takový klid na ulicích Vancouveru není i ve dne.

Odbavení na letišti Punta Cany probíhalo čile; než jsme se nadáli, stáli jsem u přepážky vítání usměvavým celníkem. Pasy orazítkovány, vráceny a k tomu byl popřán příjemný pobyt. Pečlivě ukládám pas do bezpečnostní brašničky a rázujeme k dopravníku zavazadel. Po chvilce objevuje se první kufr a mně hlavou bleskne ono důležité lejestro ležící na přepážce. Vzpomínka zcela jasná. Hledání v batohu je zcela zbytečné,

„Prohledej ten pingl důkladně, jistě to tam někde máš,“ povídá žena celkem klidně.

„Nemám, zapomněl jsem to u celníka!“

„To snad není možné!“ říká choť v rozporu s moudrostí, že všechno je možné pod sluncem.

Rozběhl jsem se zpět. Mezitím k jedné přepážce, kde jsme byli odbaveni, přibýlo několik dalších. Ale snad veden instinktem, běžel jsem k té správné. Celník mi s úsměvem podával lejestro...

Cesta na místo autokarem trvá 20 minut. Když odcházíme konečně z recepcy s lahvičkou rumu a nezbytnými, byť nedokonalými orientačními informacemi v obálce zjišťujeme, že místo je pozoruhodně řešené.

Ráno se o tom přesvědčujeme. 500 pokojů se nalézají ve dvou řadách jednotlivých dvoupatrových komplexů, pět po každé straně dokonalého *sanctuary*. Jezírka mezi

vysokými palmami, k vidění plameňáci, malé bílé volavky, krásně zbarvené veliké husy, rybky pod hladinou jezírek, párek holubů jejichž krčky jsou ozdobeny krezlíky peří. Cesta k oceánu stejně jako k restauraci nebo některému z barů jakkoli opakovaná, vždy je hodná pozornosti.

První den: Obloha modrá. Je třeba se ochránit krémy proti slunečnímu svitu. „Zkus tohle otevřít, nějaká novinka, ale mě to nejde,“ podává mi žena přípravek, který lze užít jen stisknutím hlavice. Nějak se mi to nedaří. Shledávám dvě polohy docela nepatrně od sebe vzdálené. Soustředěn, nedbám, kde je ten malinkatý otvůrek, kterým stříká tekutina. Hlavice se pohne, tisknu jí a proud mám v oku tak dokonale, jako bych přesně mířil.

„Moc pěkně nám to začíná, pořádně si oko vypláchni,“ povídá choť. Vyplachuji, na oko vidím, pálí sice, ale je třeba jít na pláž. Ale ne tak, jako valná většina ostatních zde. Chceme klid a ticho. Uléháme, ale nedaleko začíná probíhat jakási soutěž, která se neobejde bez hlasité a rytmické (nikoli melodické) hudby.

„Tady nemůžeme zůstat,“ sděluje žena a právě přichází naše přítelkyně s informací o lepším místě. Sbíráám odložené svršky a jdeme. Pláž je veliká a hojně navštěvená. Uléháme, ale nikoli s konečnou platností. Dochází k dalšímu přesunu. Pak konečně ponoření do průzračné vody, ještě Atlantiku, ale o kousek dál už je to Karibik.

Je krásně, čas plyne, až dospěje k poledni. Ráno jsem v recepci dostal druhý klíč k našemu pokoji. Zvedám kalhoty v nichž by klíč měl být, neboť jsem ho tam dal. Ale není.

„To bude paleta a nepříjemnost,“ předpovídá žena docela klidně. „Tak to tady pořádně prohledej,“ poradila. Výsledek se nedostavil a jdeme zpět až k místu prvního krátkého pobytu na pláži. Obtěžujeme slušně dvojici, která leží v místě, které se zdá být tam, kde jsme krátce pobýli. Pokus se opakuje na místě druhém.

„Já bych si nakopal,“ povídám.

„Proč sis tu kapsu nezapnul?“ ptá se po právu moje choť.

„Protože jsem vůl ... a snad proto, že knoflík jde ztuha. A já si měl vzít ty druhé kalhoty, co mají kapsy na zip.“

„Někdo ten klíč najde a vybere nám pokoj,“ povídá choť. „A nebo ho vrátí na recepci,“ odvažuji se.

Cestou na oběd dochází k dohadům, co bude nejlepší udělat. Vítězí návrh neudělat nic, ten jeden klíč při odjezdu nechat na pokoji a hotovo.

„Ale mít každý svůj klíč, je skoro nutné,“ řekl jsem. „Když klíč někdo vrátí v recepci a já se tam nezeptám, budeme jen o jednom klíči.“

„No, tak budeme, přece se nepotento. Jenom ... kdybych tak tohle vyvedla já!“ pravila moje žena. Docela klidně.

„Bud' ráda, že se tak nestalo. Já jsem otrávenej.“

„A snad trochu poučenej,“ řekla bezmála vlídně.

Další den jsme vyšli stranou z resortu a ocitli se na nádherné, dlouhé, bělostné pláži, kterou oplachuje čirá zelenomodrá voda. Jedna z těch bezpočtu pláží v množství exotických krajů.

Den na to jsme se rozhodli jít na oběd dříve než jindy. Byli jsme v pokoji sotva pět minut a najednou zaklepání na dveře.

Otevřeli jsme. U dveří stál menší, podsaditý chlapík venkovského vzezření, vedle menší, korpulentní, černovlasá žena s úsměvem od ucha k uchu. Muž pozvedl ruku s klíčem od našeho pokoje. Má choť ukázala na mě, usměvavá žena mi zahrozila prstem. Děkování. Oba jsou Portugalci žijící v Paříži. Poznamenávám, že je to moc krásné město, oba souhlasí a prstem mi opět s úsměvem hrozí. Proklel jsem v tu chvíli svůj dvakrát opakovaný, vždy nezdařený pokus naučit se alespoň trochu francouzsky...

Blau Natura Park Resort je na východním konci země, ještě v Atlantickém oceánu, ale nedaleko místa, kde ten se mění v Karibské moře. Je poslední ze tří resortů na této části pobřeží. Hově si na lehátku maně jsem si připomněl dávné časy výletů stopem a pobytů u Máchova jezera či v Hamru na Jezeře. Z hlediska těch časů možno tento náš pobyt současný považovat za vrchol pad'ourství aniž bych se tím jakkoli zneklidňoval.

Užívaje si všech znamenitostí místa, uvažoval jsem též o ekonomické stránce věci. Po odečtení nezbytných daní, zůstává suma na pobyt a všechno to jídlo a pití a pro vedení resortu a jeho provozní náklady. A snad z nedostatečné obchodní informovanosti jsem došel k závěru, že navzdory nepochybně nemalým těmto nákladům majiteli se vlastnictví takového místa vyplácí. Jinak byl jej nevlastnil. Takže možná být podnikatelem, nemusí být nijak nudné zaměstnání.

Vítr je na této části pobřeží vcelku častým jevem a pocitově snižuje teplotu vzduchu. Jeho vlhkost je tu značně vyšší než na mexickém pobřeží. Pláž velice krásná, několik kilometrů bělostného pisku jemného jak mouka z jaké občas vyrábím domácí chleba a průzračně zelenomodré vody.

Jídlo a nápoje výborné kvality a v hojnosti, personál pracující bez zádrhelů. Dnes už je téměř samozřejmostí, že na takovýchto místech, stejně jako na mexickém pobřeží, vyskytuje se Rus v hojném počtu a občas podivného počínání kupř. zcela samozřejmého hovoru s personálem v ruštině, ač ten kromě rodné španělštiny zná jen pár anglických slov. I sem si vyjel mohutný chlap pyšný se trikem s nápisem CCCP.

Při návštěvě jednoho krámků, kde jsem zakoupil dva balíčky kávy, náhrdelníček pro vnučku a dřevěnou želvičku pro vnučka, jejich rodičům větší balíček kávy, což asi majitele, poměrně mladého chlapíka, otce dvou synků a dvou dcerek moc nepotěšilo, ale nám stačilo ke spokojenosti, jsem si uvědomil problém země; nezdálo se totiž, že v této řadě mnoha jiných malých krámků dělaly by se veliké obchody.

Bicykly, které je možno si na hodinu půjčit, nepamatují základní údržbu nepochybně od roku jejich výroby, ač mladík, který je půjčuje po většinu dne se dokonale nudí. To se ale nedá říct o personálu restaurace. Ten ale asi k pilnosti nutí vědomí, že mít zaměstnání v takovém resortu není dopřáno každému z jejich spoluobyvatel. Pohybují se sice spíš volně, ale bylo jich vždy dostatek k dokonalé obsluze hostů.

Vzhledem k vcelku velikému resortu, který má tři tenisové kurty v poměrně dobrém stavu, byl až typicky chabý zájem o hru, ale nakonec jsem si třikrát zahrál.

Při odletu se na letišti, dle mé zkušenosti dosud největšímu, které jsem v Dominikánské republice (Puerto Plata) a Mexiku navštívil a použil, poněkud zmatečné tankování paliva zdrželo odlet o hodinu. Ten pak probíhal poklidně, v mém případě střídáním četby, klimbáním a spánku.

Ve Vancouveru jsme ještě stihli poslední jízdu místního metra (Canada Line), převoz přes úžinu lodí ale už nikoli a dorazili jsme domů z centra města taxíkem dvě hodiny po půlnoci.

Kočka dlouho urputně pořvávala, nevím, zda radostí nad tím, že jsme zase doma, nebo zlostí, že jsme jí na týden opustili.

Mezi poštou jsem nenašel žádné předvolání k soudu, neboť jsem jej ani neočekával, ale jeden nikdy neví!

Vladimír Cícha - Vancouver

Zima pro Martina

Předmět: Zimní povídka pro zfilmování
Od koho: Alfred.Hitchcock@horror.ca
Komu: Jana.Friend@seznam.cz

Hallo Jano,
First of all I would like to apologize for being so slow in answering your message. Konečně jsem urval kousek času a přečetl si tvoji povídku a musím konstatovat, že se mi hodně líbí. Připadá mi to celé dostatečně hororově přirozené, škála hrůzy je optimální. Také rozuzlení je jedinečně nečekané. Samozřejmě, že bylo možné ukončit děj tak zvaným „definitivním koncem“. Ale nesáhla jsi k tomu, což, vzhledem k faktu, že se děje zúčastňuje - . být pasivně - i vnuk, by asi nebylo vhodné. Jinak si myslím, že tempo i napětí jsi zvolila více než dobře, stejně tak se mi líbí skutečnost, že preferuješ malý prostor. Jen si vzpomeň na můj film *Ptáci*. Skromnost sama - pouze dvě filmové postavy Melanie Danielsová a Mitche Brenner, jediný dům v malém městečku Bodega Bay a jediná obyčejná benzinka a první bolestivý útok racka na Melanii. A jak to pak všichni chválili! Začínám se vážně zabývat i myšlenkou, že bych v tvém budoucím filmu rád ztvárnil postavu školníka, protože mám osobně hodně rád malé role, ve kterých se jen mihnu filmovým plátnem. Navíc jsem ještě nikdy nehrál školníka českého a tak mě to opravdu hodně láká. No, ještě určitě o tom spolu promluvíme. Chystám se na jaře do Evropy i s ženou Almou - která tě vřele objímá a pozdravuje a s dcerou Patricií, která ještě nikdy nenavštívila Prahu a je na ni právem zvědavá. Všichni tě moc rádi uvidíme a samozřejmě též tvého muže Honzu. Ještě dáme vědět, kdy přesně přiletíme.
Best regards from LA. Your Alfred

„Martine, dej už mi pokoj s tím povídáním o sněhové kalamitě, stalo se to tak dávno, že už si to ani pořádně nepamatuju a ty jsi to slyšel tolikrát, že to musíš znát už nazpaměť. Tak dobře, ještě jednou, ale opravdu už naposledy! Tentokrát ti to posílám v mailu a ten si někam pořádně ulož, třeba do souboru „Horor“! Opravdu to už ode mne nikdy neuslyšíš. Ty si snad myslíš, že když jsem tvoje babička, že nemám nic jiného na práci, než ti pořád dokola vyprávět o té zimě ve které jsme se rozhodli, že se odstěhujeme.

Nesnáším zimu a jsem vždy vděčná, když je jen lehká a rychlá. Taková byla v roce 2009. Stačila jsem si ji tehdy i namalovat, žádné velké mrazy ji vůbec neprovázely a stejně tak ani velké přivaly sněhu se nedostavily, plenér byl skoro po všechny zimní měsíce, malování příznivě nakloněn. Tak to vypadá i na mém obražku, na mnoha místech prosvítá nahnědlá půda a zledovatělých, modrých míst také není mnoho. Spíš z celého zobrazení zimy vystupuje, rychle se opakující obleva s množstvím nejrůznějších šlápot a šlápějí, zpod kterých se trochu už vyhrnuje bahno. Sníh se objevuje jen v poprašku a většinou za několik dní mizí úplně. Také až na malé výjimky už sníh nezárí svou nezastupitelnou bělobou, ale je promíchán se špínou ulic a chodníků do barvy našedlé, místy až černé. Je jasné, že všude zde už probíhá pomalé a opatrné čekání na jaro.

V roce jedenáctkovém však byla zima hodně zlá a jak listopad, tak prosinec, leden, únor a dokonce i kousek března se nepřestaly servilně motat kolem sněhu, ledu a severáku. Nemohli jsme pro hrůzné náledí vyjít na krok z domu. Když ta pohroma tehdy začala, padaly obrovské chuchvalce těžkého sněhu a padaly bez přestání snad věčnost dní a stejnou věčnost nocí. Nedalo se to ani pořádně spočítat. Sníh klouzal ze střech a vydával zlověstné zvuky buch, buch, buch! A sněhu přibývalo a přibývalo. Mnoho lidí před bílou a studící kalamitou začalo prchat. Podobně to bylo i v domě, kde jsme bydleli. První opustil dům sympatický nájemník středního věku a vzal s sebou i svého psa, ještě před tím jeden pán z druhého patra, ale to ani nikomu nevadilo, protože ho lidé moc rádi neměli. Pak docela v tichosti další, už starší paní, z přízemního bytu, která se s námi dokonce přišla rozloučit. Také odešlo několik rodin z různých pater domu i s malými dětmi. Děti nesli v náručích anebo vezli na sáčkách. Kam ti lidé v dost velíkém chvatu odcházeli, jsme nevěděli, každopádně někam, kde asi nebylo tolik sněhu, možná až na konec světa a možná jen někam, kde se sníh uklízel. Dům se rychle vyliďňoval, bílý strach byl větší než čekání na zázrak. A ze střech pořád jen to strašlivé buch, buch, buch!

My jsme vytrvale na všechny světové strany volali mobilem o pomoc, ven se jít už nedalo. Na volání nám ale nikdo neodpovídal. Na balkón přilétala hejna hladových vrabců a kosáků, a v jakémsi zběsilém letu neustále tloukli zobáky a křídly na skla oken a balkónu. Stále chumelilo, už jsme vyjedli všechno z lednice a to, co zůstalo ještě v mrazáku, už použít nešlo, protože přestala jít elektřina a nešla spustit trouba ani jiný spotřebič. Přestalo fungovat topení a v celém bytě se nemilosrdně začala usazovat zalézavá nepohoda. Voda, co byla v kávové konvici zmrzla. Z kohoutků tekla jen ledová voda. Dopili jsme poslední zbytky rumu a pečlivě opatrovali maličké ohořelé kousičky svíček a poslední tři zápalky. Rádio ani televize už nefungovaly. Pouštěli jsme si jen staré tranzistorové rádio na baterky. K sněhem zasypaným lidem promluvil i pan prezident a řekl, že se podniká vše pro jejich záchranu a abychom byli stateční.

Jeden večer jsem vyhlížela z okna do tmy a najednou se mi zdálo, že se od lysolajského údolí přibližují jakási světýlka. Prvně byla dvě, pak čtyři, šest, osm, deset a dvanáct. A byla jasně žlutá. Pozorovala jsem, jak se stále blíží a začínala věřit, že jsme zachráněni. Už, už byla skoro u našeho sněhem zapadaného balkónu - teď jsem je uviděla na vzdálenost asi dvou metrů, hrůzou jsem přestala dýchat. Nebyla to žádná záchrana, byla to smečka zcela vyhládlých šesti vlků. Žádná přátelská světýlka, šest párů zběsilych, jantarově svítících, vlčích očí. Vlci celou noc útočili na balkon, který jsme zabarikádovali vším možným - našťěstí odolal. K ránu se smečka stáhla zpět do Lysolají.

Při opakovaném pohledu z oken na všude ležící zákeřné hromady sněhu, jejich ustavičné zvětšování se a na ledové krusty, které se s naprostou pravidelností na nich objevovaly každé ráno, na opakující se strach z každého nočního zavytí, jsme provedli životní rozhodnutí. Odejeme a už se zdejším sněhem a ledem nebudeme dobrovolně ani nedobrovolně. Tvůj děda přinesl ze sklepa svoje a moje staříčké

lyže. Moje levá lyže byla po celé své délce odštíplá a ulomené dřevo jen tak posměšně plandalo. S takovou lyží se jet nedalo, rozbřečela jsem se. „Nebreč“ řekl tvůj děda, „Slepím to vteřinovým lepidlem“ A šel hledat tubu s lepidlem. Pak docela dovedně celou lyži slepil, že byla znovu jak nová. Přibalila jsem si do batohu ten můj obrázek mírné zimy. Děda poslední dva kulaté piškoty, a jednu tatrunku a také tubu s lepidlem pro všechny případy. Navlékli jsme si bundy s kapucemi, zamkli na dva západy a opustili náš suchdolský byt. Děda se na svých běžkách pohyboval docela obstojně, já jsem měla hodně velké problémy. Raději jsme se ani jednou neotočili, přece jenom jsme zde prožili více jak deset roků a nebyly to vždy jen roky plné sněhu. Cestou jsme vůbec nikoho nepotkali, po všech lidech se slehla zem, určitě je zavalil sníh. Sněhu byly plné ulice, a kdo to tam dobře neznal, nevěděl ani, která ulice je která. Přízemní okna mnoha domů byla už sněhem zavalená, na návětrných stranách se sníh šplhal až do úrovně prvních pater, balkóny se pod jeho tíhou začínaly bortit. Zapadané sloupy veřejného osvětlení se zmenšily až na nepatrné sloupečky. Tam, co kdysi bývala stanice autobusu vyčuhovala ze sněhu jen jeho tabulka s číslem sto sedm. Z vaší školy bylo vidět pouze pár oken v posledním patře, jinak místo školy se tyčil obrovský, bílý kopec sněhu. Na jeho vrcholku jsme zahlédli vašeho pana školníka, jak nasedá s paní školníkovou na nějaké veliké sánky. Z posledních sil jsme jim zamávali a oni nám také.

Horor měl bílou barvu, byl strašný, studil a zalepoval oči, pronikal pod kůži a mrazil v kostech. Už jsme vůbec nebyli nejmladší, zmocnila se nás brzy strašná únava a vyčerpání, mně se chtělo umřít. Nakonec jsme v té ledové, namrzající mlze ztratili cestu, byli jsme zoufalí, ale to nejhorší teprve mělo přijít. Sundali jsme si běžky a sedli si pod ohromný převis sněhu, já už ani nebrečela. Najednou se z čista jasna kolem nás z hustě padajícího sněhu vynořila smečka vlků, byli jsme už tak zesláblí, že jsme ze začátku ta zvířata obalená sněhem ani neviděli. Hrůza, když jsme seznali pravdu, byla nepopsatelná. Přibližovali se k nám v kruhu, hladoví, silní a zrádní. Vydávali děsivé pronikavé zvuky „Hůůúu, hůůúu, hůůúu.“ Najednou jeden z nich skočil po mé botě. Děda ho začal mlátit batohem, nakonec se vlk zakousl do dědova batohu a trochu vycouval z vlčího kruhu. Z rozervaného batohu se všechno vysypalo a vlci se porvali mezi sebou o kulaté piškoty a tatrunku. Drželi jsme se s dědou za zmrzlé ruce, rukavice jsme už dávno někde ztratili a ani jsme nedýchali. Byl to náš konec a měl být strašlivý. A teď se to stalo, jeden z vlků se přikrčil, oči přivřel do úzkých, zlověstných žlutých štěrbin, tělo zlověstně napnul. Chystal se ke skoku - nějak mu to nešlo, škubal zavřenou tlamou, ve snaze ji otevřít, ale nešlo to. Stejně na tom byli i ostatní. Také až do téhle chvíle hlasité vytí a zvuky, skoro ustaly. Děda se na mě usmál a zašeptal „Nemůžou na nás, sežrali to vteřinové lepidlo z báglu.“ Ještě malou chvíli jsme je pozorovali, jak nemohou otevřít tlamy a jak se divoce válí ve sněhu jeden po druhém a smrtelně skučí. Pak jsme tiše vstali, jejich v agonii se mlátící obří těla jsme opatrně obešli a znovu vyrazili. Pryč, pryč, jenom pryč! Nakonec jsme, zcela vyčerpáni, dorazili k nějakému městu, ve kterém svítila přátelsky do tmy okna a odněkud zblízka bylo slyšet cinkání vlakového přejezdu. Chodníky byly od sněhu uklizené. Zachránili jsme se! V tom městě jsme si s dědou koupili byt a v něm jsme začali žít a budeme tam žít až do smrti.

Sněhové povídání končí, doufám, že se nebudeš moc bát, ale chtěls to mít, tak to máš! A pamatuj si, že už ti to víckrát povídat nebudu. Teď si koukej vyčistit zuby a šupy dupy spát, zítra je také den a chceš jít přece sáňkovat?“

Pravdivá poznámka: Sníh se týká Suchdola okrajové pražské čtvrti, zvolená forma hororu je úmyslná. Strach ze zimy, sněhu a náledí byl jedním z hlavních důvodů pro naše skutečné přestěhování v roce 2011 ze Suchdola blíže k centru města. A já jsem se z toho celého inspirovala pro napsání malého hororu.

Jana Fafejtová - Praha



JANA FAFEJTOVÁ: ZIMA V SUCHDOLE – 2009

Nakladatelství ATELIÉR IM v Luhačovicích

Nemyslím, že by bylo zvlášť lichotivým počínáním nastavit českým politikům posledních třiceti let masarykovskou laťku (když někdy v roce 1917 Masaryk zaklepal na dveře v petrohradském hotelu, kde se konala schůze národního výboru, vrátný se ho zeptal, jestli v hotelu bydlí. Masaryk odpověděl něco jako: “Nedělejte hlouposti a pusťte mne dovnitř.” Svoji odpověď později vysvětlil takto: „Nechtěl jsem lhát!“). Nemyslím, že by vstoupil do komunistické strany, aby podepřel svoji kariéru. Myslím si, že kdyby v čele obrodných sil v listopadu 1989 v Československu stál Tomáš Garrigue Masaryk, národ, k němuž náhodou místa svého narození patříme, by dnes vypadal jinak. Cítil jsem to už při návštěvě prezidenta Václava Havla v Torontu v únoru 1990 - v článku o měsíc později jsem sám sobě i Václavu Havlovi připomněl, že ctností není jen odpouštění, ale i spravedlnost. 12. února letošního roku jsem e-mailem od ‘blanche komarek’ dostal článek nazvaný “Vrah z povolání bez nároku na otazník” (tak se jmenuje film o Karlu Vašovi, dílo brněnského historika Pavla Pakečka (který napsal scénář a film spolurežiroval), začínající moudrým citátem Jana Vaňka: *Bez vyrovnání se s minulostí neexistuje pro žádný národ uspokojivá současnost. Zde je výsledek - absence politické kultury a mravnosti.* V prvním odstavci článku se dozvídáme, že Vaš, narozený v roce 1916 na Podkarpatské Rusi, v *židovské neproletářské rodině, otec advokát*, se dožil velebného věku 96 roků, v důkladném kontrastu s osudem přemnohých, jimž životy zkracoval - v roli udavače, vyšetřovatele, mučitele, prokurátora, soudce, de facto i kata až do posledního dechu přesvědčeného komunistického fanatika, bez pochyb o správnosti svého počínání. Vaš si na Univerzitě Karlově udělal dva doktoráty: práv (1939) a (po roce 1956) filosofie. V roce 1939 utekl do Sovětského svazu, dal se k dispozici Stalinově OGPU-NKVD; Podepisoval rozsudky (až 100 měsíčně, některé s Reicinem; angažoval se v činnosti tzv. zvláštních oddílů pověřených střílet vlastní vojáky; v roce 1945 se vrací do Prahy, *kde jedním z jeho úkolů bylo zatýkání čs. občanů a jejich předávání do sovětské péče Ze zhruba 500 zatčených*



PROKURÁTOR KAREL VAŠ

téměř polovina jich v gulagu nepřežila; vycvičil a komandoval jednotky vybraných zabijáků, dával příkaz k zastřelení německých civilistů - v Postoloprtech jich zlikvidovali víc než tisíc. Začátkem padesátých let zatkl generála Karla Janouška, velitele československých letců R.A.F. v bitvě o Anglii. Janoušek dostal 15 let. Generál Heliodor Píka dostal provaz... Později v roli soudcovské vynesl 150 rozsudků s mnoha šibenicemi. V době slánskiády byl s Reicinem zatčen (Reicin byl pověšen) a odsouzen na doživotí, ale po pěti a půl letech propuštěn. V roce 1956, kdy jeho oběti ve věznicích zkomírali, byl rehabilitován, shledán bezúhonným a dostal odškodnění ve výši 66 000 korun.

Po sametové revoluci v roce 2001 byl soudem za předsednictví Luboše Vlasáka odsouzen k sedmiletému žaláři *kvůli jeho největšímu podílu na justiční vraždě generála Píky*. Vaš se odvolal a díky bývalému hlavnímu vojenskému prokurátoru ČSSR, který Vašovy výkony vhodně překvalifikoval, aby se na ně vztahovalo “promlčení”, odvolací soud mu vyhověl, Nejvyšší soud to potvrdil, Vaš vítězoslavně jásal a napsal knihu *Moje persekuce v právním státě*. Dva Vašovy výroky: „Nabádal jsem podřízené, aby používali násilí. Nemohl jsem svou nenávist krotit.“ „Na co jsem pyšný? Byl jsem vždy na straně lidského pokroku. Humánního, humanistického pokroku.“ Děkuji “blanche komarek” za zaslání tohoto článku. A děkuji Pavlu Palečkovi za film, který zachycuje obludnou kapitolu čs. historie. Na štěstí v naší rodné zemi nežijí jenom Vašové. Nemyslím, že - pokud nejsme přímo nebo nepřímo okupováni Hitlerovou či Stalinovou soldateskou - jsme tak moc horší než jiní. Alespoň se neodstřelujeme. A ve své rodné zemi nacházíme krajany, kteří jako by patřili do obrozené doby, lidi věrně a nezištně pracující na národu roli dědičné. Do této skupiny velmi výrazně patří Miloš Bařinka a Irena Voštová a jejich luhačovské nakladatelství ATELIÉR IM. Jejich stručný životopis: MILOŠ BAŘINKA, Ing. arch., se narodil 24. 11. 1931 ve Slavičíně, po vystudování tesařině a studiu na Střední průmyslové škole stavební v Brně absolvoval Fakultu architektury Vysokého školení technického v Brně - 16 let projektoval ve státní firmě SPUO v Brně, 16 let vyučoval na Střední průmyslové škole stavební v Brně dějiny architektury, odborné kreslení a stavitelství. Od roku 1985 působil ve stejné aprobaci na Střední průmyslové škole stavební ve Zlíně.

Po roce 1989 spolu s manželkou Irenou Voštovou založili knižní nakladatelství ATELIÉR IM. Ve své práci pro nakladatelství se podílí zejména na layout všech knih, jejich grafice a zpracování. V oblasti architektonické a stavební se realizovalo cca 60 staveb, z nichž nejvýznamnější jsou autocampingy, motely, skladové areály. Pozornost dodnes poutají obchodní domy v Prostějově a Prievidze. Věnuje se také činnosti přednáškové. Manželé mají společnou webovou stránku [www. ATELIERim.cz](http://www.ATELIERim.cz) <[http://www. ATELIERim.cz](http://www.ATELIERim.cz)> IRENA VOŠTOVÁ, PhDr., se narodila 11. 8 1940 ve Zlíně, po maturitě na Obchodní akademii ve Zlíně nastoupila do Městské knihovny v Ostravě, kde vystudovala dálkově Knihovnickou školu a zároveň složila státní zkoušku z angličtiny. Po návratu do Zlína pracovala krátce ve zdejší knihovně, absolvovala Pedagogický institut a odtud přešla na Filozofickou fakultu UK do Prahy a studium oboru historie/čeština ukončila doktorátem. Poslední ročníky UK studovala při zaměstnání - učila na středních školách, nejdéle na Průmyslové škole stavební ve Zlíně. Bezprostředně po roce 1989 začala se svým manželem Milošem Bařinkou vydávat knihy, jejichž texty, zejména turistických průvodců, napsala. Jsou uvedeny na [www. ATELIERim.cz](http://www.ATELIERim.cz) <[http://www. ATELIERim.cz](http://www.ATELIERim.cz)> Manželé založili nakladatelství ATELIÉR IM v roce 1992. Roku 2000 přemístili sídlo nakladatelství i bydlení ze Zlína do Luhačovic.

A je to jejich práce vydavatelská a především vydávání knih exilových autorů, převážně kanadských, která inspirovala tento článek. Tato činnost si zaslouží náš respekt. Sami na své začátky vzpomínají: „Obnovené naděje po roce 1989 slibovaly, že k jejich naplnění se určitě přiblížíme. Zase jsme se jednou - po tak dlouhé době - dostali do citového varu životních ideálů a přestali litovat té dlouhé doby, v níž uteklo mládí, příležitosti i mnoho sil. Dokonce jsme vděční osudu za možnost originálního prožitku doby, kterou východní Evropa a s ní i naše země prošly. Oběti komunistického zřízení, zmařené lidské naděje i životy zdálo se že budou napraveny, vzpomenuy, rozebrány po všech stránkách, dozvíme se jména a osudy statečných, budou napraveny křivdy, otevrou se archivy a budeme moci studovat minulost, která měla na svědomí velké temno i zpoždění.”

Na jedné straně Karel Vaš. Na druhé Miloš Bařinka a Irena Voštová. A mezi nimi nepřeklenutelná propast. Někde uprostřed jsou ti, “kteří” (jak je Irena Voštová a

Miloš Bařinka popisují) “bezpečně a s jistotou poznají jen cestu vlastního prospěchu”.

“T. G. Masaryk mluvil o drobné osvětové práci jako základu změn myšlení a postojů. Tak jsme se postupně a nenápadně stávali praktickými nositeli a vykonavateli této myšlenky, neboť naše činnost a práce k tomu přímo vedly. Přáli jsme si v nové době zúročit, kromě znalosti a životních zkušeností, také praktickou činnost, podat svědectví o tom, co bylo, získat svědectví od těch, kteří dobu zachytili ve svých uměleckých, zejména literárních dílech, které z řady důvodů nemohli vydat... Jak pestrou a jedinečnou společností jsme byli obklopeni: politickými vězni, umělci, kteří nesměli publikovat, těmi, kteří museli opustit zemi neboť jim šlo o existenci a často i o život. Také zde však byli mladí, nezkušení, ale s odvahou a s projevy čistého myšlení a síly a s převážným zaměřením na poezii, eseje a krátké literární útvary. V této pestré společnosti jsme zahájili práci, která přinesla (při vydání cca 86 titulů knih, reedici a různých jiných nakladatelských počínů, např. vydávání turistických průvodců - vždy simultánně přeložených do světových jazyků - pohlednic, map, skládaček aj.) velmi mnoho zkušeností. Základní zkušenost je negativní: zcela zmizel zájem o knihu, o četbu, a tím se distribuce u mnohých titulů stala takřka nemožnou. S jistou hrdostí můžeme však konstatovat, že se nám dílo podařilo - i když s velkými těžkostmi - nakonec distribuovat do správných rukou.”

V novinách, v kterých tento článek vyjde, můžeme, bohužel uvést jen stručný přehled vydavatelské práce ATELIÉR IM. Začneme autory v ČR:

Průvodce Moravou a Slezskem; Luhačovice zblízka a zdaleka; Rezníci a uzenáři (první část cyklu řemesel); KRUTIL, Innocent: Nevšední osudy Bařova exportéra; TRNAVSKÝ, Viktor: Leopoldov ... Znamení mých dnů (básnické sbírky s ilustracemi Oldřišky Keithové); KO≈ AK, Zdeněk: Noci a dny - básnická sbírka; VACLAVÍK, Antonín (zakladatel československé etnografie a etnologie); Luhačovské Zálesí - textil v lidové tvorbě - Výroční občeje a lidové umění; KARLÍK, Vladimír: Zlín 1930 - 1946 - Vzpomínky (autobiografie předního českého architekta, spolupracovníka L. Corbusiera a Franka Lloyda Wrighta); Morava a Slezsko: č.11 (Žďár nad Sázavou, Jihlava, Třebíč - Uherské Hradiště, Zlín, Vsetín - Šumperk, Jeseník, Bruntál - Ostrava a okres Karviná - Ores Zlín - Okres Frýdek-Místek - Opava, Hlučín, Krnov, Hradec, Budišov; HOŘEC, Jaromír: Dílna Holderiny (básnická sbírka); Morava a Slezsko I. - část východní; Morava a Slezsko II. - část západní; Morava a Slezsko - Česká republika (spojení I. a II. dílu); HERMAN, František: Ráj i peklo - vzpomínky politického z Jáchymova (předmluva Josefa Škvoreckého); POSPÍŠIL, František: E-F-pigramy (básnická sbírka); KADLEC, Miroslav : Slavičín - kostel a farnost sv. Vojtěcha; VOŠTOVÁ, Irena: Hvozdná; GÁLÍK, Josef: Racková; MÜLLER, Frant. P.: Mariánské poutní místo v Provodově - Provodov v minulosti - Báje a pověsti - Luhačovicko - Místní a pomístní jména Dražanské vrchoviny - Krásensko; HOLÍK, Jaroslav: Březůvky v proměnách věků (1406 - 2006); Obnova venkova Zlínského kraje - *Revival of the Countryside of the Zlín District* (soutěž Vesnice roku); VYĚSMEK, Zdeněk: Hotelová tajemství; KAFKA, Miroslav: Pověsti a povídky z kraje pod Komoncem; MELICHÁREK, Milan: PÉT RAN DO ČEPICE - básnická sbírka s ilustracemi Danieli Foltýnové.

Menší publikace, skládačky, mapy a pohlednice:

Okres Vsetín; Písková, Milada - Krátký Vítězslav: Napajedla; Voštová, Irena: Podhradí; Zapletal, Bohumír P.: Zlaté kněžské jubileum 1949 - 1999 (Dřevohostice - Radkovy); kostel a církevní centrum Zlín - Jižní svahy (Miloš Bařinka); Bařinka, Miloš: Velehrad (v české a německé verzi); Bařinka, Miloš: Závěšice, Slavičín, okres Nový Jičín, Okres Přerov, Okres Kroměříž...

50 druhů pohlednic s moravskou a slezskou tematikou...

Krajané, autoři z Kanady, USA, Švýcarska, Německa: Rollerová, Věra: Každá česká ženská (s předmluvou Josefa Škvoreckého); Čermák, Josef: Bůh se tu zastavil (básně) - Fragmenty ze života Čechů a Slováků v Kanadě - Winston Churchill - It All started with Prince Rupert (2003) - It all began with Prince Rupert (2005); Klobouk, Jiří: Windfield, Linda, Obležené město - Můj život s Blondie - Rozhlasové hry I - Rozhlasové hry II - Hudba po půlnoci; Klobouková, Eva: Kanada intimní; Havelka, Jaroslav: Tesknice a zvukomalby; Svoboda, Josef - Nováček Pavel: Rozhovory u Bakerova jezera; Lněnička, Josef: Po stopách mých krajanů - Úlomky z životů - Dům na skalách; Havlín, Milan B. (Petr Roman - pseud.): Vlečen pod šibenici - Cesty do exilu - Naděje i pro ty, kteří už propadli beznaději; Kalenda, Karel: Výkřiky (sbírka básní: paměťová sbírka a kresby spoluvězňů); Křivánek, Ladislav: Fotografujeme dnes na cestách i doma (příručka techniky rodinné i vzpomínkové fotografie); Peuker, Gerhard: Intimní repete; Obnova venkova Zlínského kraje - *Revival of the Countryside of the Zlín District*; Waldauf, Jan: SOKOL - Malé dějiny velké myšlenky 1. díl 2007 - díl 2. 2010 - díl 3. 2010.

Dvě svědectví o životě v naší rodné zemi v posledních 70 letech: svědectví politického vraha ozdobeného dvěma doktoráty Univerzity Karlovy i soudcovským talárem, pyšného na své zločiny a hýčkaného osudem. A svědectví dvou čestných, poctivých a talentovaných lidí, pokorně sloužících svému Bohu a své zemi, kteří našli cestu k uprchlákům, a navzdory obtížným poměrům vytvořili a dosud vytváří pozeňnané dílo.

Josef Čermák

Zpravodaj - nejpopulárnější noviny českých obcí a měst

Co je to vůbec zpravodaj? Podle wikipedie si pod slovem zpravodaj můžeme představit činnost člověka, např. parlamentní, zahraniční, televizní, rozhlasový zpravodaj ...ale také tiskovinu - bulletin, občasník, specializovaný odborný neperiodický časopis.....např. právě obecní nebo městský. A zde jsme úplně správně. Města i obce vydávají zpravodaje, které slouží k informovanosti obyvatel místního regionu.



V současné době je rozvoj zpravodajů na tak vysoké úrovni, že by se v nich mohly inspirovat i některé profesionální vydavatelé časopisů _

A tak jednoho dne vznikl v jedné malé obci a ještě menší knihovně nápad uspořádat soutěžní výstavu zpravodajů regionu, kterým je Rychnovsko v Královéhradeckém kraji.

Soutěž zpravodajů Rychnovska je projekt, který propaguje nejen region okresu Rychnov nad Kněžnou, Orlické a Podorlicko, ale také celý Královéhradecký kraj. A to právě díky zpravodajům obcí a měst, v kterých je k přečtení téměř celý jejich život. Nápad představit Rychnovsko formou zpravodajů vznikl již v roce 2010 v knihovně

U Mokřinky v Mokré, která je také hlavním pořadatelem. Tato soutěž vzbudila dost nečekaný zájem obcí i měst. Již v prvním ročníku (rok 2010) se přihlásilo 33 obcí a měst, ve druhém (rok 2011) to bylo 47 obcí a měst.

Cílem této soutěže není jen vybrat nejlepší zpravodaj, protože ne všichni mají stejné možnosti, tj. finanční i personální, jej tvořit, ale především zpravodaje představit veřejnosti, protože obce a města vydávají zpravodaje, které stojí za to číst, trochu se inspirovat, vyměnit si zkušenosti a také se jako obce setkat.

V letošním roce probíhá již třetí ročník této zajímavé akce. Přihlášené zpravodaje jsou uspořádány do souborů, které během celé soutěže putují po obcích a městech Rychnovského okresu. Zájem o výstavku je veliký a lidé si rádi přečtou, co se děje v obcích na druhém konci okresu.

Do soutěže se pravidelně zapojuje spousta partnerů, jak mediálních, tak i těch, kteří věnují věcnou cenu v podobě knihy, prezentačních materiálů a dalších zajímavostí. Třetí ročník podpořilo víc než 30 partnerů. K partnerům patří Český rozhlas Hradec Králové, Rychnovský deník, portál Místní kultura, Královéhradecký a Moravskoslezský kraj... a mnoho dalších: spisovatelé, novináři, cestovatelé, různá nakladatelství a další osobnosti z celé naší republiky. Všem patří poděkování za to, že podporují obce a města, a tím dávají najevo, že si váží jejich činnosti a nelehké práce.

Třetí ročník bude probíhat celou první polovinu roku 2013. Soutěže se může zúčastnit každá obec, která zašle 3 ks tištěného zpravodaje jednoho čísla roku 2012 nebo případně posledního vydaného čísla v minulých letech. Dále elektronickou verzí zpravodaje, které budou vystaveny na webu Rychnovského deníku, který je hlavním mediálním partnerem.

Kriteria soutěže:

- 1) Rozdělení kategorií na města - městyse a obce
- 2) Kategorie obcí do 1000 obyvatel
- 3) Kategorie obcí nad 1000 obyvatel
- 4) Kategorie četnosti vydávání zpravodajů - 14ti deník, třínedělník, měsíčník, čtvrtletník, roční sborník - případně další rozdělení podle počtu a charakteru přihlášených zpravodajů

Hlavní ceny:

Cena knihovny U Mokřinky
Cena Rychnovského deníku
Cena Státního okresního archivu Rychnov nad Kněžnou
Cena archivářů a kronikářů sdružení Akron
Cena Tiskárny a vydavatelství OFTIS Ústí nad Orlicí - návrh a výroba 200 ks pohledů obci v kategorii do 1000 obyvatel
Cena cestovatele Jiřího Máry
Cena veřejnosti Rychnovského deníku
Cena veřejnosti putovních výstav
a další ceny podle zájmu sponzorů (např. nejstarší zpravodaj, nejmladší zpravodaj apod....)

Speciální cena roku 2012: Nejkrásnější vánoční zpravodaj!

Obec, která zašle do soutěže vánoční zpravodaj, bude navíc soutěžit o tuto speciální cenu!

Soutěž zpravodajů Rychnovska má od letošního roku i své webové stránky www.obecmokre.cz/zpravodaje2012, a tak všichni, kteří mají zájem o regionální tematiku, mohou sledovat celý její průběh, ale také navštívit virtuálně jednotlivé obce a všechny partnery.

Stránky soutěže propagují také zahraniční noviny a časopisy jako jsou *Satellite 1-416* (Kanada), *Čechoaustralan* (Austrálie) a *Jednota* (Chorvatsko). V tištěné podobě budou všechny vystaveny při závěrečném vyhodnocení v Mokré.

Dagmar Honsnejmanová, Mokré, organizátorka soutěže
www.obecmokre.cz/zpravodaje2012

Fiddler's Dell Bar & Grill

Since 1954
Licensed under L.L.B.O.



Evropská a kanadská kuchyně

Slovenský i szegedinský guláš s knedlíky, smažený sýr, řízek!

V neděli, v pondělí a ve středu můžete mít populární křidélka!

Dvacet točených domácích i dovezených piv

Velká obrazovka, na které můžete sledovat přímé fotbalové i hokejové přenosy!

Na vaši návštěvu

na 781 Annette St. (křižovatka Jane St.) v Torontu

se těší

Jozef Karol; Tel.: 416/767-8882

**TOČENÝ PILSNER URQUEL A CZECHVAR
V ZÁPADNÍM TORONTU!**

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE



Mládí

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063

www.paintinggalleries.ca

e-mail: gabankova@paintinggalleries.net

Zázrakom, absolútne sme sa milovali, hovorí Dominik Tatarka o poslednej žene svojho života

Po samizdate a exile vyšli Navrávačky aj v lete pred nežnou revolúciou '89 v oficiálnom literárnom periodiku ako vôbec prvý verejne publikovaný Tatarkov text v čase jeho dištancu. Potom nastala absurdná pauza vo vydávaní jeho diel.

„Ja viem, že zomieram, že odchádzam. Možno som iba smiešny pastier, nepochopiteľný človek. Jeden taký a taký človek, ktorý niečo chcel napísať, možno niečo aj napísal, ale z toho nezostalo nič,“ povzdychol si Dominik Tatarka v Navrávačkách, svojom poslednom diele, ktoré koncom mesiaca vydáva *Artforum* k autorovej nedožitej storočnici.

Existujem len pre políciu

Tá beznádej starého a chorého, zakázaného a šikanovaného spisovateľa v polovici 80. rokov, v „navrávačkovom“ čase, bola pochopiteľná. Od začiatku normalizácie (po odsúdení invázie a neskoršom podpise Charty 77), ako sám trpkó hovoril, už neexistoval pre čitateľov, len pre políciu.

Našťastie, mylil sa v citovanom výroku prinajmenšom v tom, že z jeho písania nezostalo nič - Tatarkova tvorba patrí do zlatého fondu slovenskej literatúry. Ale smutnou pravdou zároveň je, že hoci to bolo všetkým jasné, aj po páde totality zostával pre čitateľov známy čoraz viac svojím životným príbehom než knihami. Ich vydávanie bolo dlho akoby zakliate a *Navrávačky* neboli výnimkou.

Posledná múza

Príbeh ich vzniku sa začal v roku 1984, keď česká spisovateľka Eva Štolbová, očarená Tatarkovou knihou *Písáčky*, vydanou v exilovom *Indexe* v Kolíne nad Rýnom, sa rozhodla osobne spoznať autora. Výsledkom ich rozhovorov od novembra 1985 do leta nasledujúceho roku bolo dvadsať audiokaziet, ale aj intenzívny citový vzťah. Štolbová sa stala poslednou ženou Tatarkovho života, múzou a láskou, žena, ktorá prišla s túžbou

zvesiť ho z „tej šibenice z roku 1968“ ako z kríža a dotýkať sa ho tak dlho, až ožije.

„Pozrela si sa medzi svoje nožičky najprv, potom medzi svoje prsia, povedala si: páčim sa tí? Pravdaže sa mi nielen páčiš, ale objím ma, objím ma. No a ty si ma objala. A zázrakom, neočakávane, absolútne sme sa milovali. Pohľadom sme sa milovali, pocitom, filozofickým názorom,“ hovorí dojatý spisovateľ.

Dôvernosť a z nej vyplývajúca otvorenosť v kombinácii s majstrovským jazykom umožnila strhujúcim spôsobom predstaviť Tatarku prostredníctvom spomienok na matku, detstvo, študentské roky, vzťah k cirkvi, vojnu, povstanie, budovateľské časy, Pražskú jar, okupáciu a normalizáciu, redaktorskú a literárnu činnosť.

Z dialógov sa stal monológ

Všetkých dvadsať kaziet po prepísaní putovalo k emigrantovi Vilémovi Prečanovi, ktorý v Nemeckej spolkovej republike založil a viedol Československé dokumentačné stredisko nezávislej literatúry. Prepísaný text odovzdala Štolbová Ludvíkovi Vaculíkovi, ktorému dal Tatarka voľnú ruku, ako s ním naloží.

Podľa literárneho vedca Petra Zajaca sa prípravy vydania textu ujali Martin M. Šimečka a Ján Langoš, ktorí so Štolbovej súhlasom vypustili jej otázky a repliky, viaceré pasáže úplne vyradili a výrazne zmenili celú kompozíciu teraz už monologického textu. Dvadsať exemplárov potom Tatarka autorizoval.

Navrávačky veľmi rýchlo vyšli vo viacerých vydaniach, v bratislavskom samizdatovom *Fragmente*, vo Vaculíkovej edícii *Petlice* a v roku 1988 v už spomínanom exilovom *Indexe*. Výnimočnou udalosťou,

predznamenávajúcou rútiaci sa režim v Československu, bolo uverejnenie prvej časti *Navrávačiek* v oficiálnom periodiku *Slovenské pohľady* v lete 1989, čo bol vôbec prvý verejne publikovaný Tatarkov text ešte v čase jeho trvajúceho dištancu. Druhá časť knihy potom vyšla v tom istom mesačníku už v nových pomeroch v marci 1990.

„Naše vydanie *Navrávačiek* sa opiera práve o verziu v *Slovenských pohľadoch*,“ hovorí šéf Artfora Vladimír Michal. „Pravda, všetky predchádzajúce samizdatové a exilové vydania sa líšili len nepatrne, drobnými detailmi gramatického rázu.“

Hľadá sa rukopis knihy *Sám proti noci*

Formát aj vizuál knihy nadväzuje na trojicu Tatarkových diel *Prútené kreslá*, *Démon súhlasu* a *Panna zázračnica*, ktoré vyšli v *Artfore* v roku 2009 a znamenali prelom v splácaní dlhu voči vydávaniu diel najvýznamnejšieho slovenského disidentského spisovateľa.

Na knižnom trhu sa však v roku 2000 objavila kniha z Literárneho informačného centra nazvaná *Navrávačky s Dominikom Tatarkom*. Ide o nový prepis pôvodných nahrávok, ktorý je dialogickým záznamom rozhovorov, kým terajšie vydanie v *Artfore* predstavuje autorský text Dominika Tatarku. Ako uvádza Peter Zajac, tento fakt ani jeden z oboch textov nediskredituje, len poukazuje na ich rozdielne autorstvo, textovú podobu a funkciu.

Artforum, ktoré chce *Navrávačky* oficiálne uviesť 28. februára má ambíciu vydať aj ďalšiu Tatarkovu knihu *Sám proti noci*.

„Zmluva s majiteľmi autorských práv je podpísaná, chyba nám však originál. Pátrame a uvidíme, za pokus to rozhodne stojí,“ hovorí Vladimír Michal.

Alexander Balogh - SME 14. 2. 2013

Olympiáda v Tatrách je ekonomická samovražda, varuje ekonóm

Zorganizovanie Zimných olympijských hier na Slovensku je riziko z ekonomického, ako aj environmentálneho hľadiska.

Vo štvrtok na to upozornili viacerí účastníci verejnej diskusie, ktorú organizoval na pôde Národnej rady poslanec parlamentného výboru pre životné prostredie Mikuláš Huba (OĽaNO).

„Ak by sa mali zjazdové disciplíny konať ako súčasť spoločných ZOH na Slovensku, tak sa musia nutne uskutočniť na území národných parkov, čo by bola bezprecedentná aktivita v rámci Európy. Vyžadovalo by to drastické opatrenia, buď vo forme zmäkčenia zákona, alebo nebudaj vyňatia týchto území spod jurisdikcie národných parkov,“ poukázal Huba.

V prípade, že by otázka zorganizovania došla do pokročilejšieho štádia, by podľa neho navyše bolo potrebné zvážiť referendum o tejto otázke, ako sa to chystajú urobiť napríklad v Nórsku.

Richard Ďurana z INESS hovorí o ZOH ako o ekonomickej samovražde. Argumentuje pritom číslami, ktoré vykázali predchádzajúci usporiadatelia.

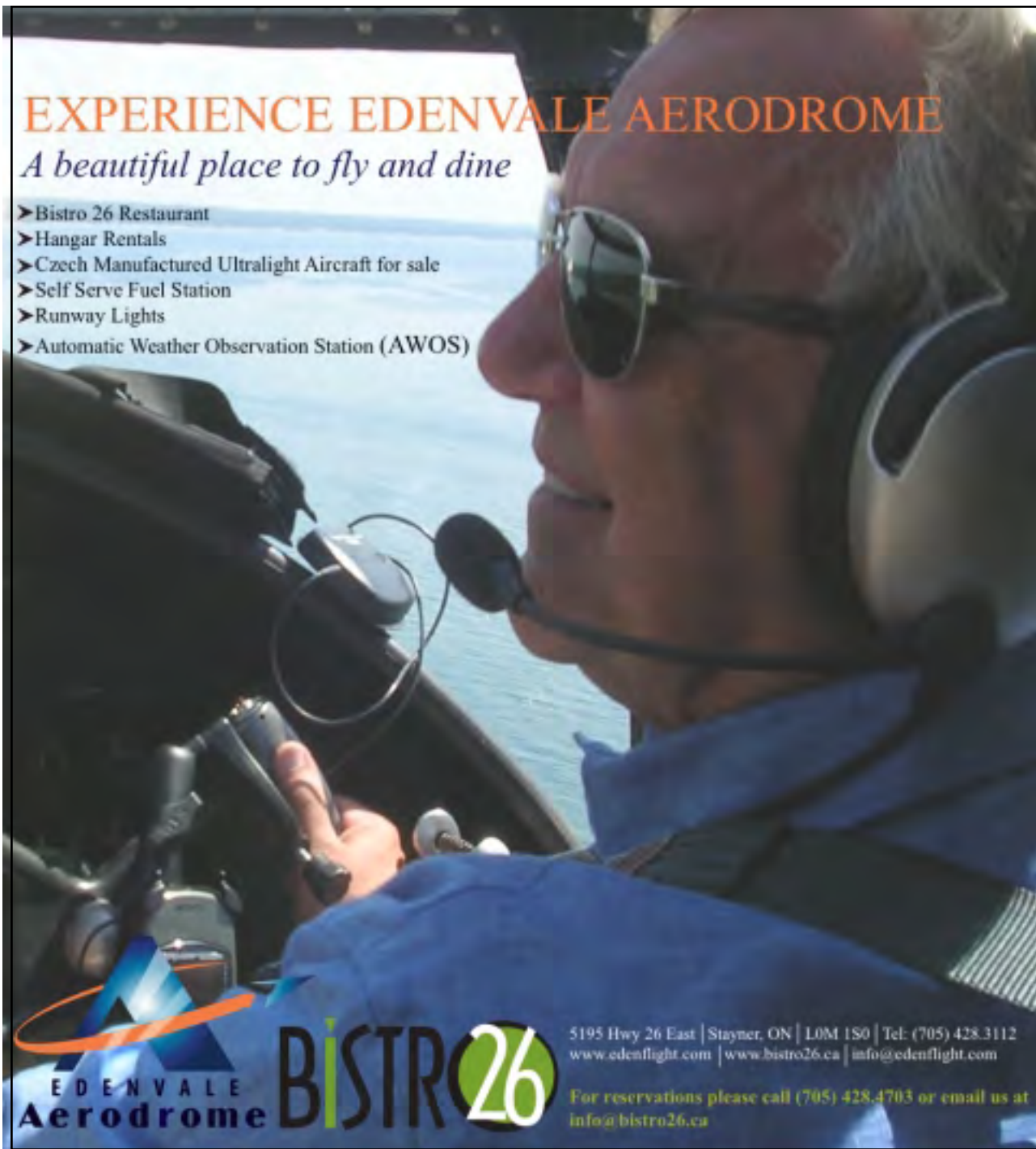
Len za posledných 50 rokov sa plánovaný rozpočet na ZOH v priemere vždy predražil o 324 percent.

Pri predpokladaných výdavkoch Slovenska na úrovni zhruba 300 miliónov eur, by tak štát nakoniec mohol pri tomto trende zaplatiť za olympiádu asi miliardu eur.

Otázna je podľa ekonóma aj predstava o prilákaní turistov a návratnosti vložených finančných prostriedkov. Pripomína, že pri majstrovstvách sveta v hokeji na Slovensku tvorili zisky Bratislavy z turnaja zhruba 10,7 milióna eur, pričom len na rekonštrukciu zimného štadióna išlo z rozpočtu asi 96 miliónov eur.

“Olympijské hry sú len krátkodobým posilnením pocitu národnej hrdosti, ktorý si môžu dovoliť len veľmi bohaté alebo nezodpovedné krajiny,“ podotkol Ďurana.

sme-tasr



Evropská liga Senzace prvotřídního kalibru!

SSC Neapol-Viktoria Plzeň 0:3

Západočeši v úvodním utkání 1. kola vyřazovací fáze Evropské ligy vyhráli ve čtvrtek večer v Neapoli a mají luxusní pozici pro odvetu, která se hraje příští čtvrtek v Plzni. Západočeši předvedli v Itálii disciplinovaný výkon, který vyšperkovali třemi povedenými výpady. Neapol nastoupila bez Hamšíka, Campagnara a Cannavara, kteří obvykle v základní sestavě italského celku figurují. Borci klubu sídlícího pod Vesuvem jsou však aktuálně druzí v domácí soutěži a nahánějí vedoucí Juventus, proto se trenér Mazzarri rozhodl některé borce šetřit.

Plzeňský kouč Vrba naopak dva otazníky v sestavě vyřešil podle očekávání. Na levou stranu zálohy poslal k ostrému debutu v dresu Západočechů Kovaříka, který přišel v zimě z Jablonce, na hrotu dostal před Teclem vykoupeným za dvacet miliónů z Jihlavy zkušený Bakoš. Jak ubíhal čas, Západočeši odhodili ostých a testovali připravenost domácí obrany. Zejména akce po pravé straně

Přátelská kopaná

Turecko - Česká republika 0:2 (0:2)

V Manise se do sestavy poprvé od červnového mistrovství Evropy vrátil uzdravený kapitán Rosický, o góly se po náhrávkách plzeňského Daridy postarali spartané Krejčí a Lafata. Skvělými zákroky tým podržel brankář Laštůvka. Národním týmu porazil Turkey poprvé po deseti letech a oplatil jim před 12000 diváky dvě poslední porážky. Sestava ČR: Laštůvka - Gebre Selassie, Sivok, Kadlec, Limberský - Plašil, Darida (88. Suchý) - Vydra (56. Dočkal), Rosický (73. Ordoš), Krejčí (63. Jiráček) - Lafata (63. Tecl). Trenér Bilek.

Belgie-Slovensko 2:1 (1:0)

Belgičané se ujali vedení 1:0 v 10. minutě brankou Hazarda z penalty. Slovensko ve druhém poločase bylo rozhodně mnohem aktivnější než tomu bylo v půli první a výsledkem bylo i vyrovnání, které zařídil v 87. minutě Richard Lásik. Belgičané se však nevzdali a o tři minuty později se zásluhou Mertense dostali podruhé do vedení a na to už Slovensko odpověď nenašlo. Slovensko nastoupilo v této sestavě: Kuciak - Švento, Škrtel, Hubočan, Ďurica - Sapara, Kucka - Hamšík, Pecovský, Stoch - Vittek.

Česká extraliga

46. kolo: Vítkovice-Slavia 1:5, Chomutov-Zlín 3:1, Kladno-Budějovice 3:1, Liberec-Třinec 5:4 pp, Sparta-Plzeň 2:4, Brno-Litvínov 3:4 sn, Pardubice-Karlovy Vary 4:1.
47. kolo: Brno-Plzeň 3:2 sn, Karlovy Vary-Vítkovice 8:3, Zlín-Sparta 2:1 pp, Litvínov-Pardubice 3:2 sn, Budějovice-Chomutov 2:0, Třinec-Kladno 7:2.
Tabulka: 1. Plzeň 47/87, 2. Zlín 47/83, 3. Slavia 46/81, 4. Třinec 46/80, 5. Sparta 47/79, 6. Litvínov 47/75, 7. Kladno 47/71, 8. Budějovice 47/69, 9. Brno 47/67, 10. Vítkovice 48/66, 11. Pardubice 47/63, 12. Karlovy Vary 47/60, 13. Liberec 46/52, 14. Chomutov 47/51.

Slovenská extraliga

46. kolo: Žilina-Ban. Bystrica 3:4 sn., Trenčín-Nitra 1:3, Piešťany-Martin. 1:4, Poprad-Skalica 1:4, Zvolen-Košice 3:2.
47. kolo: Zvolen-Žilina 3:4 pp, Košice-Poprad 5:2, Skalica-Piešťany 5:3, MHC Mountfield-Trenčín 1:5, Nitra-Ban. Bystrica 4:1.
Tabulka po 49. kole: 1. Zvolen 102, 2. Košice 93, 3. Nitra 92, 4. Piešťany 83, 5. Skalica 79, 6. Trenčín 78, 7. Ban. Bystrica 68, 8. Poprad 65, 9. Žilina 53, 10. Martin 46.

KHL: 13. 2.: Lev Praha vyhrál v Rize 3:1 a Slovan zvítězil v Moskvě nad Spartakem 3:2 v prodloužení. Po 50. zápasech je Slovan v Bobrovově divizi s 76 body třetí, zatímco Lev na čtvrtém místě má o čtyři body méně. Obě mužstva mají naději na play-offs.

Švédské hry: Švédsko-Česko 0:2, Finsko-Česko 3:0 a Rusko-Česko 1:2.

tažené Daridou a Rajtoralem opakovaně načapali defenzivu Italů v nedbalkách, ke gólové situaci však snaha obou borců nevedla.

Šedesátitisícové tribuny zaplněné ani ne ze čtvrtiny však brzy oněměly. Bakoš se sice po centru Limberského z levé strany natahoval marně, jenže balón se odrazil k nekrytému Daridovi, který si míč zpracoval, posunul do pokutového území a pálił nechytatelně k tyči - 0:1! Nástup do druhé půle měla Neapol s čerstvým Hamšíkem strhující. Plzeňská obrana čelila jednomu výpadu za druhým, největší šanci pro Cavaniho připravil paradoxně chybnou rozehrávkou Horváth, ale borec z Uruguaye pálił těsně vedle. Vzápětí se Hamšík prokličkoval přes čtyři borce, ale Kozáčík jej vychyťal. Za pár vteřin pak tygřím skokem k tyči vyškrábl dělovku Džemaiiho z pětadvaceti metrů.

Západočeši se prakticky jen bránili, nicméně každou příležitost k brejku se snažili využít. Když pak v 80. minutě nechali domácí borci volného Rajtorala, předvedl plzeňský záložník luxusní střelu z otočky ke vzdálenější tyči a De Sanctis lovil míč podruhé ze sítě. Neapol nebyla schopná reagovat. Když pak v předposlední minutě na hranici ofsajdové pasti prostrčil střídající Fillo míč k Teclovi, byla plzeňská paráda dokonána.

Sport.cz/právo-Radek Malina

Sparta-Chelsea 0:1

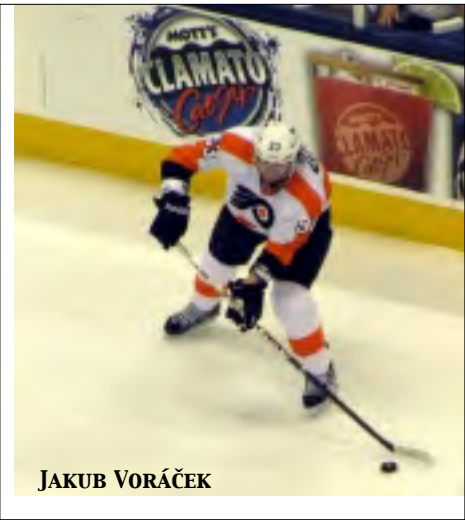
Fotbalisté Sparty v prvním utkání o postup do osmifinále Evropské ligy podlehli Chelsea 0:1. Doma tedy v pohárech prohráli poprvé po jedenácti zápasech v řadě. Zároveň dál platí, že anglickému soupeři dali na Letné gól naposledy před třiceti lety... Proti loňskému vítězi Ligy mistrů však Sparta sehrála otevřenou partii a měla i šance. Odvěta se hraje za týden v Londýně.

Po dobrém výkonu v první půli byl ve druhé části zápasu už výkon Sparty mnohem více upachtěný, vzruchu na hřišti ubylo. Změnit to chtěl střídající Kweuke, ale neuspěl. Zato Chelsea vyšlo střídání dokonale. Místo Maty přišel v 82. minutě na hřiště mladý brazilský reprezentant Oscar a snad po deseti sekundách na trávníku střelou k tyči vstřelil vítězný gól.

Pavel Dosadil, Zdeněk Pavlis - sport.cz

Philadelphia rozstřílela Toronto, ale nakonec prohrála a Voráček tentokrát vyšel naprázdno Toronto-Philadelphia 5:2 (1:1, 3:0, 1:1)

Již v 38. vteřině dopravil Wayne Simmonds puk za záda brankáře Reimera, ale bylo to na dlouhou dobu vše, co se Letcům v Torontu podařilo. Od toho okamžiku byla torontská branka jako zakletá, ať v ní chytal James Reimer nebo Ben Scrivens, který ho v 36. minutě vystřídal. Osudnou pro Philadelphii byla 23. minuta, kdy Maple Leafs během necelé půl minuty vstřelili dvě branky. Narozdíl od torontských brankářů philadelphský Bryzgalov, který chytal ve všech předchozích zápasech své mužstvo nepodřel a po čtvrté brance ho nahradil Brian Boucher, který však hned v úvodu závěrečné třetiny inkasoval z hole van Riemsdyka pátou branku. Teprve 32 vteřin před koncem McGinn překonal jinak skvělého torontského Scriverse.



JAKUB VORÁČEK

nejoblíbenější evropské město. Rád se tam opět vrátím. Už jenom kvůli tomu, že je tam řada přátel; Jakub Voráček a Jágr, s kterým jsem vloni hrál. S Jakubem bydlím při zájezdech na pokoji, častokrát probíráme můj český pobyt.“

Jakub Voráček nebyl spokojen s výsledkem 2:5. Podle něj to nebylo to, co si Flyers představovali. Podle něj byla Philadelphia lepší tým, ale šestiminutový výpadek v druhé třetině znamenal trojgólové manko.

ABE: Pokládáte za nejlepší zápas v letošní sezóně utkání 9. února proti Carolině, kdy jste vstřelil branku a zaznamenal jednu asistenci?

JV: To nebyl nejlepší zápas, byl to však jeden z těch lepších. Posledních pět šest zápasů se cítím dobře stejně jako vloni. Někdy to tam padne, dnes to nevyšlo, přestože jsem měl několik střel na branku.

Ivana Paulová - idnes: Jak moc chybí týmu Jaromír Jágr?

JV: Samozřejmě, že chybí. Stále má přehled, je to výborný hráč. Teď mu bude za pár dnů jednačtyřicet let, stále boduje, odehraje si svoje. Navíc v kabině je vždy pozitivní, snaží se vyburcovat mužstvo, má respekt u spoluhráčů.

ABE: Kromě toho, že odešel Jaromír Jágr, jaké změny prodělalo mužstvo během léta a výluky?

JV: Odešlo pár opor, ale stále máme kvalitní tým který by měl udělat play-off. Claude Giroux má teď kapitánské Céčko, což ho ale vůbec nezměnilo, nevím jestli může jako osobnost nahradit Jardu Jágra, ale je to jedna z vůdčích postav. S Jardou jsme byli kamarádi, našli jsme si k sobě cestu. Ví vždy, co dělá a jestliže se rozhodl pro Dallas, tak se rozhodl vědomě a je tam určitě spokojený. Jinak je zde ještě Slovák Andrej Meszaroš, který je sice zraněný, takže se necítím zde sám. Jistě bych byl rád, kdyby tu byl ještě nějaký Čech, ale nevadí mi to.

ABE: Jaký byl podzim doma?

JV: Podzim byl dlouhý, máma vařila celou dobu, takže jsem nabral nějaké to kilo. Pak se to těžko shazovalo.

IP: Jak si rozumíte s Waynem Simondsem, který byl v Čechách během výluky?

JV: I když na to nevypadáme, jsme stejné typy. Všude chodíme pozdě. Hrozně se mu líbila Praha, párkrát jsme se tam viděli.

Pak již musel Jakub Voráček do autobusu, aby nebyl opět pozdě a tak jsme mu popřáli šťastnou cestu.

Tři hospody v centru Toronta

Na pípě padesát evropských piv

mezi nimi

Pilsner Urquell!

K tomu evropské jídlo po celý den

Otevřeno sedm dní v týdnu od 11 do 2 ráno.

Town Crier Pub

115 John St.
poblíž Queen St. W.
Toronto, Ontario M5V 2E2
Tel.: 416/204-9502
E-mail: towncrierpub@atef.ca
www.towncrierpub.ca

Village Idiot Pub

126 McCaul St.
poblíž Dundas W.
Toronto, Ontario M5T 1W2
Tel.: 416/597-1175
E-Mail: idiot@atef.ca
www.villageidiotpub.ca

Sin&Redemption

136 McCaul St.
poblíž Dundas W.
Toronto, Ontario M5T 1W2
Tel.: 416/640-9197
E-Mail: sinners@atef.ca
www.sinandredemption.com

Povídka:Impulsy

Chtěl poznat pravdu. Pochopit, proč se kdysi dávno slunce stočilo do ohnivého kotouče a proč odvrhlo pár smítek, která začala kroužit kolem jeho středu. Chtěl zjistit ten okamžik, aby od tohoto okamžiku začal sledovat prapodivnou sílu. Sílu života bojující proti síle smrti a rozpadu. Byl přesvědčen, že všechny změny probíhají v jediném okamžiku. Přijde impuls, který něčím pohne, a my sledujeme jen jeho dozvuky. A pak je doba čekání a rozpadu. A vše, co se podaří zachránit a vyrvat z rozpadu, zůstává neměnné až do okamžiku dalšího impulsu. A tímto novým impulsem dochází k vykoupení. To, co zápasilo o svou existenci, má právo na odpočinek. A tak vznikl život, který bojoval o právo na svou existenci. Objevili se láčkovci, plazi, ptáci, a ti všichni museli bojovat o svoji existenci. Pak se objevil po jednom takovém impulsu i člověk, a i on musel bojovat o svou existenci. A musel bojovat dlouho, protože impuls, to je událost, která se neděje každý den. Je k ní zapotřebí síly, na kterou se musí čekat. Seděl ve svém pokoji a nevyčítal Bohu, že teď odpočívá. Nevyčítal mu, že sbírá sílu pro to, co přijde. Věděl, že se Bůh zjevil Mojžíšovi a pak mlčel. A Izrael bojoval zase o svou existenci. A tehdy, když už byl u konce sil, přišel další impuls. Po kterém už se nedá vybojovat nic se zbraní v ruce. A tak na bedra vyvolených byla vložena tíha tajemství, které si předávají generace z pokolení na pokolení. A Bůh opět mlčí a sbírá sílu.

Podíval se na hodinky. Půl druhé v noci. Vzal telefonní seznam a vyhledal číslo. „Nezavěšujte, jste v pořadí.“ Najednou mu to přišlo k smíchu, je ve frontě na tajemství. Co mu tam povědí? Slečna řekne: „Ano, znám tajemství, od včerejšího večera jste sto čtrnáctý. Příští měsíc ho oznámíme ve sportovní hale, přijďte!“ Konečně zvedla sluchátko. Vážným hlasem zopakovala číslo, které před tím vytočil. Zeptal se jí, jestli náhodou nezná tajemství. Řekla mu, aby si nedělal blázný. Chtěl jí vysvětlit svou teorii o impulsech, slunci, láčkovcích a Mojžíšovi. Zavěsila. Uvědomil si, že vlastně tohle nikoho nezajímá. Nikoho nezajímá ani tajemství. Zvedl opět sluchátko. Z druhého konce se ozval hlas podobný prvému. „Buzení!“ Odpověděl: „6.15.“ Než zazvonil opět telefon, rozestlal si postel a pomyslel si: „Zítra na mě čeká další den čekání na impuls, ale aby měl smysl, musím poznat tajemství.“ Netušil, že to byla první modlitba v jeho životě.

Aleš Březina

Z knihy: Řetěz bláznů, kterou můžete dostat u nás v redakci.

AMAZING ICELAND

Land of the Midnight Sun

Hi Everyone!

We have always wanted to see Iceland and guess what? We're going and you are welcome to join us!

17. Aug - 24. Aug 2013 - 7 days/6 nights

Direct flight with Icelandair

Please call for more information, space limited.

Formerly Nitra Travel

blanka@premieregroup.com

dianab@premieregroup.com

UNIGLOBE

Enterprise Travel

1221 Yonge Street (at Summerhill Ave.) Toronto

Tel: 416 504 3800

Toll Free: 1 800 825 7577

Fax: 416 968 5947

Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

MEMBER OF: IATA, IATA, IATA

Vážení čtenáři,
pokud máte zájem o knihu vydavatele Satellite Aleše Březiny **Řetěz bláznů**, která vyšla v nakladatelství EMAN v Benešově, můžete ji v nejbližší době dostat poštou. Na naší adrese:

Satellite 1-416, P.O. Box 176,
Station „E“, Toronto, ON M6H 4E2

Cena, včetně poštovného, je 25 dolarů.
Takto vypadá upoutávka na internetu: www.eman.evangnet.cz

nakladatelství EMAN

Aleš Březina, ŘETĚZ BLÁZNŮ

Objednávám

Počet: _____ kusů(n) knihy Řetěz bláznů.

Jméno: _____

Adresa: _____

Město: _____ Provincie: _____

Posílám dolů: _____

Telefón (není nutné): _____ E-mail (není nutné): _____

Rosti Brankovsky

Broker

Jedinečné služby

Jak prodat dům nebo kondo?

Rosti Brankovský, který má hodně zkušeností s prodejem, to může udělat za vás.

Jak koupit dům nebo kondo?

Když vidíte inzerát nebo nápis *Dům na prodej*, Rosti Brankovský vám ho může ukázat.

Jsem tu pro vás!

Royal Le Page, Signature Realty

Independently owned and operated brokerage

416/443-0300 - direct 416/443-9268

www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com

